
BUTLLETÍ D L'ARQUEBISBAT D BARCELONA

Núm. 151 (2011) I

31 de gener

Redacció i administració:

Delegació Diocesana de Mitjans de Comunicació
c/ Bisbe 5, 08002 Barcelona - Tel. 93 270 10 13; Fax 93 270 13 05
A/e: premsa@arqbcn.cat - Web: www.arqbcn.cat

Prelat

Decrets

DECRET 02/11.— Barcelona, 18 de gener de 2011

Vist l'expedient instruït en aquesta cúria diocesana a instància del Rvd. Sr. Pedro Sánchez Rodríguez, prevere de la diòcesi de Salamanca, per a la seva incardinació en aquesta Arxidiòcesi de Barcelona, on resideix des de fa anys, amb llicència del seu Rvdm. Prelat;

Resultant que l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Salamanca ha concedit a l'esmentat sacerdot l'excardinació perpètua i absoluta d'aquella diòcesi en Lletres expedides el 17 de maig de 2010;

Resultant que, a tenor del cànon 269 1r del Codi de Dret Canònic, la necessitat o utilitat de la diòcesi és causa canònica per a la incardinació dels preveres que pertanyen a una altra jurisdicció, causa que es dona en les presents circumstàncies;

PEL PRESENT decret, vist el resultat de les diligències practicades a aquest efecte, observades les degudes formalitats canòniques, decretem la incardinació perpètua i absoluta del Rvd. Sr. Pedro Sánchez Rodríguez en aquesta Arxidiòcesi de Barcelona i per al seu servei, segons les normes canòniques.

Ho decreta i firma l'Emm. i Rvdm. Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

Per manament del Sr. Cardenal

Sergi Gordo Rodríguez, prev.
Secretari general i Cancellier

Homilies i al·locucions

Homilía del Sr. Cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la misa con motivo de la Jornada Mundial de la Paz. Catedral de Santo Domingo (República Dominicana), 1 de enero de 2011

Nos reunimos en esta bellísima y antigua Catedral primada y Metropolitana de Santo Domingo para celebrar la solemnidad de la Madre de Dios, y a la vez celebrar también, la Jornada Mundial de la Paz en este primer día del año nuevo 2011.

La solemnidad litúrgica de hoy es la fiesta mariana más importante. De todos los títulos que podemos dar a María, no hay ninguno que le cuadra mejor que este con el que la designamos habitualmente, Madre de Dios. Dios la escogió para realizar esta función capital y única en la historia de la salvación y, en previsión de su maternidad divina, la adornó con gracias y prerrogativas.

Comenzamos un año nuevo celebrando esta solemnidad mariana con el deseo de imitar a María, Madre de Jesús y madre nuestra, durante todo el año que comenzamos, haciendo caso de aquel consejo que nos dirige con aquellas palabras que dijo a los que servían en las bodas de Caná: «Haced todo lo que él os diga.»

María contempló tanto al Señor que la paz del cielo se encarnó en su seno. Él es nuestra paz y quiso asumir la humanidad de aquella muchacha a la que convertiría en «reina de la paz». Por esto, nos alegra hoy poder iniciar el año nuevo orando intensamente por la paz en los corazones humanos y en el mundo.

La plegaria por la paz es de una importancia capital. La paz hay que trabajarla y alcanzarla con muchos medios: con la justicia, la verdad, el diálogo, la solidaridad, etc. Y esto es obra de todos los hombres y mujeres de la humanidad. Pero los cristianos y las cristianas hemos de aportar algo más en el esfuerzo constante y esforzado por la paz: hemos de aportar nuestra fe en la oración por la paz. Jesús nos lo ha dicho: «Pedid y recibiréis.» Sabemos también que para Dios nada hay imposible. En el compromiso de todos los hombres y mujeres por la paz, nosotros, los cristianos, pode-

mos aportar también la plegaria por la paz, y hoy lo hacemos también con la oración eucarística.

La Iglesia está comprometida en el trabajo por la paz en el mundo. Justicia y Paz, institución de la Iglesia, sensibiliza y trabaja, juntamente con muchas otras instituciones, a favor de la paz en el mundo. Como cristianos, estamos contentos de que la Iglesia, de la que somos miembros, con su mensaje, con sus obras e iniciativas haga presente en el mundo el Reino de amor y de verdad, de justicia y de paz.

El lema del mensaje del Santo Padre Benedicto XVI para la Jornada Mundial de la Paz es éste: «La libertad religiosa, camino para la paz.» El Papa está preocupado por la situación de la libertad religiosa en el mundo, manifestando que este año 2010 que ha terminado ha estado marcado lamentablemente por persecuciones, discriminaciones, por terribles actos de violencia y de intolerancia religiosa en el mundo. Afirma que se puede constatar con dolor que en algunas regiones del mundo la profesión y expresión de la propia religión comporta un riesgo para la vida y la libertad religiosa. Los cristianos son actualmente el grupo religioso que sufre el mayor número de persecuciones a causa de su fe. Y el Papa manifiesta que esto no se puede aceptar porque constituye una ofensa a Dios y a la dignidad humana, es una amenaza a la seguridad y a la paz e impide la realización de un auténtico desarrollo integral.

Todos sabemos que la libertad religiosa se funda en la misma dignidad de la persona humana. Si no se reconoce la apertura de la persona a la trascendencia, la persona humana se repliega sobre sí misma, no logra encontrar respuestas a los interrogantes de su corazón sobre el sentido de la vida y tampoco consigue siquiera experimentar una auténtica libertad y desarrollar una sociedad justa. No podemos olvidar que la naturaleza humana se manifiesta como apertura al Misterio, como capacidad de interrogarse en profundidad sobre sí mismo y sobre el origen del universo, como íntima resonancia del Amor supremo de Dios.

Benedicto XVI en su riquísimo mensaje nos dice que «la libertad religiosa no es un patrimonio exclusivo de los creyentes, sino de toda la familia humana. Es un elemento imprescindible de un Estado de derecho; no se puede negar sin dañar al mismo tiempo los demás derechos y libertades fundamentales, pues es su síntesis y su cumbre». Y el Papa señala que la familia es una escuela de libertad y de paz, la familia fundada sobre el matrimonio, expresión de la unión íntima y de la complementariedad entre un hombre y una mujer.

El ejercicio del derecho a la libertad religiosa contribuye a la paz. Aquí el Santo Padre se formula esta pregunta: «¿Cómo negar la aportación de las grandes religiones del mundo al desarrollo de la civilización?» Y responde con estas palabras: «La búsqueda sincera de Dios ha llevado a un mayor respeto de la dignidad del hombre. Las comunidades cristianas han contribuido mucho a que las personas y los pueblos hayan tomado conciencia de su propia identidad y dignidad, así como a la conquista de instituciones democráticas y a la afirmación de los derechos del hombre en sus respectivas obligaciones.»

Queridos hermanos y hermanas, una sociedad reconciliada en Dios está más cerca de la paz, que no es la simple ausencia de guerra, sino también el resultado de un proceso de purificación y elevación cultural, moral y espiritual de cada persona y de cada pueblo, en el que la dignidad de la persona humana es respetada plenamente.

La paz resume y contiene todos los bienes que el Mesías nos ha traído con su venida como Redentor. Hemos de pedir la bendición que Dios dictó a Moisés y que hemos escuchado en la primera lectura de hoy y que va dirigido especialmente a cada uno de nosotros en este iniciado año: «que el Señor te bendiga y te guarde, que el Señor te haga ver la claridad de su mirada y se apiade de ti; que el Señor gire hacia ti su mirada y te dé la paz». Es una plegaria magnífica. Que este año que iniciamos tengamos todos siempre la paz en nuestros corazones y que demos testimonio con nuestra actualización solidaria y en todas nuestras relaciones con los demás. Esforcémonos en vivir y trabajar de acuerdo con esta bienaventuranza de Jesús: «Felices los que trabajan por la paz: Dios les llamará hijos suyos.»

Ponemos estos deseos de inicio de un nuevo año en las manos de Nuestra Señora de las Mercedes, Patrona de este querido país y patrona de Barcelona, para que ella interceda ante el Hijo de sus entrañas virginales para que nos liberemos del egoísmo y con la libertad de los hijos de Dios caminemos durante todo este año 2011 por los caminos de la paz, del amor y de la justicia.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arzobispo de Barcelona

Homilía del Sr. Cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la Catedral de La Vega, República Dominicana, el 2 de enero de 2011

Con mucha emoción presido la eucaristía en esta bellísima catedral de la diócesis de La Vega, conmemorando los 500 años de la creación de esta querida Iglesia diocesana, una de las primeras creadas en el continente americano, junto con Santo Domingo y San Juan de Puerto Rico.

Celebramos la eucaristía del Domingo Segundo después de Navidad. El ciclo de Navidad tiene diversas fiestas con acento propio: Sagrada Familia, Santa María Madre de Dios, Epifanía y Bautismo del Señor. Hoy es domingo y no tiene ningún acento especial, pero es el Día del Señor que los cristianos celebramos conmemorando la muerte y la resurrección de Cristo, el misterio pascual con la eucaristía. Es lo que estamos celebrando aquí todos juntos formando una asamblea litúrgica, alabando y dando gloria a Dios.

La Palabra de Dios que proclamamos en la primera parte de nuestra celebración nos ha acompañado en una nueva profundización del misterio central del tiempo de Navidad que estamos viviendo. Es bueno retornar repetidamente a lo que nos da vida. En las lecturas de hoy podemos subrayar tres aspectos: la Encarnación de la Palabra de Dios, la misión salvadora de Jesucristo Hijo de Dios y nuestra fidelidad.

En el Evangelio de hoy hemos escuchado el Prólogo de San Juan que es una síntesis riquísima de la historia de la salvación y que se centra en el misterio de la Encarnación y en la respuesta humana ante la presencia de Dios encarnado. Visitando frecuentemente el pesebre en estas fiestas navideñas, contemplamos al niño Jesús nacido en Belén en la sencillez y en la pobreza. Así lo anunció el ángel a los pastores aquella noche santa. Y estos eran los signos de identidad del Salvador que había nacido en la ciudad de David. Pero este niño era Dios, era la Palabra que se hizo hombre. El Verbo se hizo carne. Este es el misterio de la Encarnación. Dios ha querido salvarnos encarnándose en las entrañas virginales de María por obra del Espíritu Santo. El Verbo, la Palabra que ha creado todo cuanto existe y también de la naturaleza humana quiso asumir esta naturaleza en todo igual a la nuestra menos en el pecado. El misterio de la Encarnación del Hijo de Dios nos dignifica a todos los humanos y se da en este misterio, como expresión del amor eterno, infinito y gratuito de Dios hacia nosotros, un admirable intercambio: Dios se hace hombre para que nosotros podamos divinizarnos, como afirman los Padres de la Iglesia.

Navidad nos invita a renovar la contemplación admirada del mensaje evangélico. Por una parte, el misterio de Dios, que nadie ha visto nunca, se ha revelado por Jesús como Plenitud de Vida, de Luz y de Amor. Y esta verdad desborda nuestras ideas espontáneas sobre Dios. Pocas veces las reflexiones y los diálogos sobre Dios evocan un contenido similar. Y, por otra parte, la Encarnación en Jesús de Nazaret, muerto y resucitado. Ciertamente, Jesús fue realmente hombre sin dejar de ser Dios, no era una figura etérea e inconcreta. Aquí hay un punto fuerte del cristianismo: Dios se hizo un hombre de nuestra historia humana. Esto puede sorprender e incluso asustar. Dios hecho hombre. Dios hecho niño, pobre y necesitado. El Creador del universo asume la condición de criatura. Parece una contradicción. Y no lo es. Es el misterio del amor de Dios a su criatura, los hombres y mujeres de la humanidad, que para salvarnos quiso hacerlo de esta manera, encarnándose. Es el tema central de la fe cristiana. Jesús es la Encarnación de la Palabra de Dios precisamente como Plenitud de Verdad y de Gracia, hasta su donación total al Padre y a los hombres con su muerte y resurrección. Él es uno de nosotros pero no es uno como nosotros. La encarnación de Dios, que es Amor y Vida, se manifestó en el amor generoso y sencillo de Jesús, entregado hasta la muerte y la resurrección. Así aparece como Verdad y Gracia. La Encarnación no es un empobrecimiento o una limitación de Dios, es la manera de ser verdaderamente Dios-con-nosotros, Emmanuel, de manifestar su amor eficaz a los hombres siempre reales y concretos.

Queridos hermanos y hermanas, la contemplación del misterio de la Encarnación del Hijo de Dios que está en el centro de las fiestas litúrgicas de Navidad, debería conducirnos a una acogida agradecida y afectuosa del Hijo de Dios que se ha hecho hombre. Ante este gesto de Dios contrasta aún más la realidad anunciada en el prólogo del Evangelio de San Juan que hemos escuchado, de que vino y los suyos no lo recibieron. ¡Qué desaire! ¡Qué ingratitud! ¡Qué dolor y sufrimiento! ¡No recibir a nuestro Creador y Salvador! Perdona Señor nuestros pecados, nuestra ingratitud. Nosotros estamos en torno al pesebre de la Palabra de Dios y de la eucaristía para recibirle, para acogerle, para agradecerle que se haya encarnado, que haya establecido su tabernáculo, su tienda de campaña entre nosotros. Nosotros le agradecemos constantemen-

te el don de la fe que hemos recibido gratuitamente e inmerecidamente y también que por haberle recibido como Hijo de Dios, como Mesías, como Salvador, nos haya concedido la condición de ser hijos e hijas de Dios.

Aquí aparece el amor de Dios. Como nos dice el evangelista, por amor Él nos ha destinado a ser hijos suyos por Jesucristo. Es nuestro misterio, es nuestra gran dignidad. El evangelio habla de Jesucristo como el único, aquel en el cual reside corporalmente toda la plenitud de la divinidad de una vez para siempre. Aquí aparece el plan de Dios sobre todos los hombres y mujeres de la historia: ser hijos de Dios en Jesucristo. Hijos de adopción en el Hijo Unigénito. Todos hemos recibido la Luz verdadera. Esta es la que ilumina a todos los hombres. Todos recibimos la Luz verdadera, pero no todos la acogen. Recibir a Jesús o rechazarle tiene lugar en el núcleo más profundo y personal de todos y cada uno de los hombres. Recibir a Jesucristo es vivir la comunión íntima con la Verdad, la Gracia, el Amor y así poder ser hijos de Dios. Ser hijo de Dios no es sólo una palabra; es una participación viva en Aquel que es el Hijo único, una manera de ser y de vivir como Jesucristo.

En esta celebración hemos escuchado el fragmento de la carta de San Pablo a los Efesios. El apóstol subraya dos aspectos de la obra de Dios en nosotros. En primer lugar, pone de relieve un aspecto que se refiere a toda nuestra vida, al decirnos que Dios nos ha elegido en Cristo para que seamos santos, irreprochables a sus ojos. Se trata de la vocación primera y fundamental de todo bautizado, la vocación a la santidad. El amor de Dios nos conduce a una vida nueva en su sentido más real, a una manera nueva de amar, de ser generosos, de perdonar, de afrontar el sufrimiento y la muerte, de confiar en Dios.

El segundo aspecto se refiere a lo que podríamos llamar la experiencia interior, al decirnos: «Pido a Dios que os conceda los dones espirituales de una comprensión profunda.» En estos días de Navidad podemos tener presente el diálogo constante de María con Jesús, el Hijo de sus entrañas virginales. El diálogo que hemos de mantener con el Señor, constante y generoso, nos ayudará a comprender en profundidad los contenidos de nuestra fe, para valorarla más y mejor y para vivirla con fidelidad. Se trata de acoger en nuestro corazón al Hijo de Dios nacido en Belén y mantener con Él una relación interpersonal, porque no podemos olvidar las palabras de Jesús en el evangelio de Juan: «Quien come mi cuerpo y bebe mi sangre, está en mí y yo en él.» No hay intimidad y relación mayor.

María nos dio al Hijo de sus entrañas virginales, nuestro Salvador, que intercederá por todos y por esta querida Iglesia diocesana de La Vega, en esta querida isla que ha sido la cuna de la evangelización de los pueblos del continente americano y que estamos conmemorando en su quinto centenario.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arzobispo de Barcelona

Homilía del Sr. Cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la misa conmemorativa en el Santuario de La Isabela, República Dominicana, el 6 de enero de 2011

Con mucha emoción y con especial devoción tengo la satisfacción de presidir la eucaristía en este histórico santuario, aquí, en La Isabela en donde el 6 de enero de 1494 se celebró la primera misa en el continente americano presidida por el catalán Fray Bernardo Boyl. Agradezco muchísimo la invitación que me han hecho mis queridos hermanos obispos para conmemorar aquella celebración, por los muchos vínculos que me unen a esta linda y noble tierra y país hermano.

La Eucaristía que celebramos es para dar gracias a Dios por la evangelización que iniciaron en el continente americano y empezando por La Isabela nuestros queridos evangelizadores a partir del segundo viaje del Almirante Cristóbal Colón por Fray Boyl, Fray Ramón Pané y los otros misioneros que les acompañaban. Y la acción de gracias es especialmente por el don del Evangelio, de la fe, de la Iglesia, de los sacramentos, del sacerdocio ministerial, etc. que desde hace 517 años está presente y operante en nuestro querido continente.

Precisamente conmemoramos este acontecimiento histórico y trascendental, en la solemnidad litúrgica de la Epifanía. Epifanía significa la manifestación del Hijo de Dios que nació en Belén, como Salvador de la humanidad, a los magos y éstos simbolizan a todos los pueblos del mundo. La salvación de Jesucristo no era solamente para el pueblo judío, sino que era y es universal, sin excluir ninguna persona ni ningún pueblo.

En la segunda lectura el apóstol San Pablo nos ha revelado un secreto escondido desde los tiempos ancestrales. ¿Y cuál es este secreto? Nos lo cuenta el mismo apóstol: «El secreto es este: que desde ahora, por el Evangelio, todos los pueblos, en Jesucristo, tienen parte en la misma herencia.» Todos los pueblos de la tierra están llamados a vivir el Espíritu evangélico. Todos están invitados a formar parte de la Iglesia porque la salvación de Jesucristo es universal. Por ello el apóstol nos ha dicho que por Jesucristo, por su Evangelio, por los méritos infinitos de su muerte y resurrección, todos los pueblos tienen parte en la misma herencia.

También el pueblo americano era querido por el Señor, había sido escogido para tener parte en la misma herencia que Él nos ha dejado por su misterio pascual. Y tengamos presente que todos los pueblos con los hombres y mujeres que los componen, con su cultura e historia, tienen por igual esta participación en la salvación del Señor de la gloria. Esto significa que por el bautismo todos formamos parte de la Iglesia, del Cuerpo Místico de Cristo y que todos participamos de la única misión del pueblo de Dios. En la Iglesia todos somos necesarios y nos complementamos como lo realizan los diversos miembros del cuerpo humano.

Hemos de agradecer al Señor que su salvación sea universal y no se haya limitado al pueblo judío o a una determinada cultura. Si bien el Señor nació en Palestina inmer-

sa en la cultura mediterránea, su salvación, la Iglesia que ha fundado, el Evangelio es para todos los pueblos y todas las culturas. Por ello, nosotros que no formamos parte del pueblo de Israel, nosotros, que en la mentalidad de los judíos del tiempo de Jesús, somos paganos, gentiles, también hemos sido llamados por el Señor.

Podemos afirmar por voluntad del Señor, por la experiencia de los veinte siglos de la Iglesia y por la solemnidad de la epifanía que celebramos, que no hay ninguna cultura a la que le pueda ser ajeno el Evangelio, ni tampoco ninguna cultura que pueda tenerlo como exclusiva o como más propio. El Evangelio debe inculturarse en cada una de las culturas del mundo por la dimensión universal de la salvación de Jesús. Es necesaria la comprensión y la experiencia de la fe en cada una de las culturas humanas. No es cristiano que el Evangelio aparezca como propio de una cultura o de una tradición humana. Todos los pueblos y todas las culturas, acogiendo el Evangelio de Jesús, han de corregir lo que hay en ellos de ajeno al mensaje del Señor, porque inculcar la fe no significa bautizarlo o aceptarlo todo. Es precisa la conversión personal y la cristianización de la propia cultura. Es lo que desde más de 500 años está haciendo la Iglesia en este querido continente americano a partir del inicio de la evangelización en esta querida isla del Caribe.

Hoy hemos de dar gracias a Dios con gozo por este larguísimo período de evangelización que la Iglesia y los cristianos están realizando en este país y con los restantes de América, por todos los bienes espirituales, sociales, culturales y pastorales que ha ocasionado. Se ha ido realizando lo que nos dice el Santo Padre Benedicto XVI: «Las comunidades cristianas, con su patrimonio de valores y principios, han contribuido mucho a que las personas y los pueblos hayan tomado conciencia de su propia identidad y dignidad, así como a la conquista de instituciones democráticas y a la afirmación de los derechos del hombre con sus respectivas obligaciones.» Muchos de estos aspectos que ha ido propiciando la Iglesia en este querido continente, forman parte del riquísimo Documento Conclusivo de Aparecida de mayo de 2007.

La acogida del mensaje evangélico es la fe. El proceso de la fe está descrito de manera entrañable en la narración de los magos. En primer lugar, los magos dijeron a Herodes: «Hemos visto que se elevaba una estrella y venimos a presentarle nuestro homenaje.» Los magos buscaban. *La fe requiere búsqueda* de la verdad, búsqueda de Dios, búsqueda de la justicia. Jesús nos exhorta diciéndonos: «Buscad el Reino de Dios y su justicia» (Mt 6,33). El amor y la confianza en Dios es el horizonte de esta búsqueda. Y Jesús nos ha dicho también que quien busca, encuentra. Búsqueda significa también conocer mejor los contenidos de la fe cristiana, recibir una formación religiosa.

En el proceso de la fe, encontramos *la alegría del encuentro*. El relato evangélico nos ha dicho que «su alegría (la de los magos) fue inmensa al ver de nuevo la estrella» al salir de Jerusalén. Es la alegría de la fe, la felicidad de la fe, fruto de la confianza plena en Dios y del cumplimiento de sus promesas de salvación.

Y el otro aspecto del proceso de la fe consiste en el *ofrecimiento de toda nuestra vida*. Es lo que hicieron los magos: «Postrados en tierra le presentaron su homenaje.»

El camino de la búsqueda acaba en la donación personal al Señor encontrado. Es la fe cristiana. Es el encuentro personal con la persona de Jesús que da pleno sentido a nuestra vida.

Hoy, como en los días de la celebración de la primera misa en la Isabela, es urgente la evangelización aquí en América y en todo el mundo. El Documento Conclusivo de Aparecida de 2007, os recuerda que «todo discípulo es misionero, pues Jesús lo hace partícipe de su misión, al mismo tiempo que lo vincula a Él como amigo y hermano. Cumplir este encargo no es una tarea opcional, sino parte integrante de la identidad cristiana. Cuando crece la conciencia de pertenencia a Cristo, crece también el ímpetu de comunicar a todos el don de ese encuentro. La misión no se limita a un programa o proyecto, sino que es compartir la experiencia del acontecimiento del encuentro con Cristo, testimoniarlo y anunciarlo de persona a persona, de comunidad a comunidad, y de la Iglesia a todos los campos del mundo» (N. 144-145).

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arzobispo de Barcelona

Homilía del Sr. Cardenal de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en la fiesta de San Raimundo de Peñafort para el Poder Judicial de la Provincia de Santiago de los Caballeros (República Dominicana) el 7 de enero de 2011

Nos hemos reunido en esta bella Catedral de Puerto Plata para celebrar la Eucaristía con motivo de la fiesta de San Raimundo de Peñafort, insigne jurista, de fama universal y patrono de los juristas. Por este motivo participan en esta celebración patronal los miembros y representantes del Poder Judicial, insignes juristas y que ejercen el ministerio, es decir, el servicio importantísimo y muy necesario de la administración de la justicia.

Presido esta Eucaristía con una enorme satisfacción fundamentalmente por estas dos razones: quien os habla ha ejercido durante años en la arquidiócesis de Barcelona la función o ministerio de juez eclesiástico y actualmente soy miembro del Supremo Tribunal de la Signatura Apostólica, el Tribunal Supremo de la Iglesia universal.

El trabajo realizado y que realizo con la colaboración de los hombres y mujeres de derecho, me ha dado una gran sintonía con la profesión judicial y una valoración muy alta de este servicio a las personas y a la sociedad.

Pero hay otra razón que motiva mi gran satisfacción de presidir esta celebración: la figura del Santo que celebramos, por su doble condición de catalán y de jurista. Su cuerpo descansa en la Catedral Basílica de Barcelona en cuya ciudad murió. ¡Qué gran figura es la de San Raimundo de Peñafort! ¡Cómo puede ayudarnos en el ejercicio de nuestro servicio judicial, jurídico, a las personas, a las instituciones y a la sociedad misma! Una breve síntesis de su larga y activa vida lo pone de relieve a todas luces.

Raimundo nació en el año 1175, en Peñafort, cerca de Barcelona. Pronto demuestra tener una extraordinaria inteligencia y a los veinte años es profesor de filosofía en Barcelona. Hacia los treinta años, fue a la prestigiosa Universidad de Bolonia, para perfeccionar su derecho civil y canónico. Allí se doctoró y fue profesor. A los cuarenta años de edad, ingresó en la Orden de Predicadores, los dominicos, apenas ocho meses después de la muerte del fundador, Santo Domingo de Guzmán. Tenía gran celo por la evangelización, trabajando incansablemente en la predicación, la instrucción y la confesión. Insigne predicador dotado con la eficacia de la palabra, recorrió las provincias españolas de Aragón, Castilla y Cataluña, consiguiendo muchas conversiones.

En el año 1230, el Papa Gregorio IX llamó a Raimundo de Peñafort a Roma, lo nombró su confesor y le encargó reunir el corpus canonicum de los decretos de los Pontífices y concilios que no se encontrasen ya en la colección que Graciano había hecho en 1150. Después de tres años de trabajo publicó su famosísimo libro en cinco volúmenes titulado «Decretales», el cual fue confirmado por el Papa. Posteriormente, nuestro santo regresó a Barcelona, su tierra natal, en el convento de Santa Mónica, dedicado a la contemplación, la predicación y la confesión. Tanto la Santa Sede como el Rey le confiaron importantes trabajos.

En 1238 llegaron a Barcelona los diputados del Capítulo General de la Orden dominicana, para anunciar a Raimundo que había sido elegido Superior General, como sucesor de Jordano de Sajonia. Raimundo quiso resistir, pero al final aceptó por obediencia. Hizo una síntesis de las Constituciones de su Orden, anotando los pasajes dudosos. Tres Capítulos Generales aprobaron el nuevo Código. En uno de dichos capítulos, tenido en París en 1239, Raimundo obtuvo que se aprobara la dimisión voluntaria de un superior, cuando ésta se fundara en razones justas. Al año siguiente, habiendo sido Superior General sólo dos años, renunció al cargo. Vivió 34 años más, los cuales empleó en la evangelización.

Esclarecía la doctrina ante las herejías y buscaba la conversión de todos, tanto cristianos pecadores como judíos y musulmanes. Con este objeto, consiguió que Santo Tomás de Aquino, dominico también, escribiera su *Summa contra gentiles* y obtuvo que se enseñara el árabe y el hebreo en varios conventos de su orden dominica.

Los reyes Alfonso de Castilla y Jaime de Aragón visitaron a San Raimundo durante su última enfermedad. Murió en Barcelona el 6 de enero de 1275, a los 100 años de edad.

De la vida y de la obra de nuestro Santo Patrono podemos sacar ejemplos muy convenientes para todos nosotros, dado que somos cristianos, miembros de la Iglesia y hemos recibido como nuestro santo una vocación cada uno la suya, pero Dios no deja a nadie sin llamarle a realizar un proyecto que Él tiene para cada uno.

Como cristianos, San Raimundo de Peñafort acogió el don de la fe y del Santísimo con una actitud de respuesta generosa al Señor. Lo había recibido gratuitamente, como a nosotros también el Señor nos lo ha concedido gratuitamente, y orientó toda su

vida hacia Dios para amarle por encima de todo y amar a los hermanos. Pero el Señor no se limitó a concederle estos dones que son propios de todos los cristianos, sino que le otorgó también la vocación al ministerio presbiteral y a la vida consagrada. Dios le pedía más y Raimundo respondía afirmativamente a la petición divina y entregó totalmente su vida a Dios, a la Iglesia y a los hermanos.

Y Dios le había concedido unos talentos singulares, una inteligencia privilegiada, una salud robusta y unas dotes de consejo y de gobierno excepcionales. Y todo ello, nuestro santo lo puso al servicio de los demás, con la finalidad de conseguir unos frutos que doblaron los talentos recibidos según la parábola evangélica de los talentos.

En la relación sintética de su vida hemos podido considerar todo lo que realizó San Raimundo de Peñafort en el ejercicio de su ministerio sacerdotal, en su profesión de catedrático en la Universidad, en la atención pastoral a cuantos se acercaban a él ayudándoles con sus consejos y sus consuelos y en la actividad de servicio al Santo Padre para el gobierno pastoral de la Iglesia.

Conviene poner de relieve unos aspectos que pueden ayudarles a Vds. en la importante responsabilidad que ejercen en el Poder Judicial. Este es un contenido constitucional de una sociedad, indispensable en un Estado de derecho, junto con la función de gobierno administrativa y la legislativa. Vds. son muy conscientes que la labor que están ejerciendo es de una importancia muy particular, al servicio de la justicia, de su administración para que respeten los derechos y las obligaciones de los ciudadanos y de las instituciones de la sociedad. Vds. ejercen como un ministerio, son como sacerdotes de la justicia y ésta es absolutamente necesaria para que haya paz en la convivencia social. La justicia que es igual para todos y que no hace discriminaciones porque de lo contrario no sería justa. La justicia que está al servicio del bien de las personas y de su realización y que ha de ser humana y por ello va acompañada de la equidad, y de los grandes principios clásicos del derecho que permiten una debida, justa y equitativa administración de la justicia.

Nuestro querido patrono como eximio jurista por su gran humanismo, que se alimentaba de su amor a Dios creador del género humano, justo y misericordioso, y de su consecuente amor a los hermanos especialmente a los pobres y necesitados, nos ayuda a los juristas a amar y a aplicar la justicia partiendo de la verdad y valorando a los hombres como las creaturas más excelsas de Dios. Justicia, verdad, equidad y misericordia, atributos de Dios, pero que en ocasiones hacían sufrir a San Raimundo de Peñafort en su ministerio judicial y que no dudo que también habrán sufrido todos Vds.

San Raimundo de Peñafort trabajó intensamente en el libro de las «Decretales», para que conocieran mejor y debidamente los decretos o normas pontificias y de los Concilios. Si es cierto que el poder judicial, se distingue del poder legislativo, también es verdad que el conocimiento de las leyes que en el trabajo judicial debe aplicarse, permite valorar muy objetivamente los contenidos de las leyes, sus limitaciones, sus defectos e incluso su desfase, con el fin de sugerir al poder legislativo su

possible reforma en bien de la justicia, del bien común de la sociedad y en definitiva, que es lo que conviene y a cuyo servicio están las leyes, del bien de las personas.

Pienso, también, que el don de la fe cristiana que resalta los auténticos valores y virtudes y considera la dignidad de la persona humana por ser ésta creada a imagen y semejanza de Dios, ayudó a San Raimundo en su trabajo intelectual, jurídico y pastoral. Este don de la fe cristiana con su riquísimo humanismo que han recibido todos Vds., muy queridos miembros y representantes del Poder Judicial, si se esfuerzan en cultivarlo como hizo nuestro santo, les ayudará muchísimo en su importantísima labor.

Nosotros aceptamos cuanto se dice de la incidencia que tuvo San Raimundo de Peñafort en la creación de la Orden de la Merced por San Pedro Nolasco, en Barcelona el año 1218. Nuestra Señora de las Mercedes, Patrona de la querida República Dominicana y Patrona de la querida ciudad de Barcelona, les concederá sus gracias y mercedes para que puedan imitar a nuestro Santo Patrono en el amor a Dios y a los hermanos en toda su vida y especialmente en el ejercicio de su labor judicial.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arzobispo de Barcelona

Homilia del Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, en l'acte de pregària celebrat a la catedral de Barcelona, amb motiu de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians. Barcelona, 18 de gener de 2011

Un any més ens reunim en aquesta antiga i bellíssima església catedral per preparar al mateix i únic Pare de tots. Ho fem ben conscients que el baptisme que un dia rebérem ens ha unit profundament i ens interpel·la a tots per demanar al Senyor la unitat plena entre tots els creients en Crist.

La Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians que avui comencem ens uneix en la consideració del text dels Fets dels Apòstols que posa en relleu una realitat preciosa i preuada de la comunitat de Jerusalem: «Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries» (Ac 2,42).

El text bíblic ens mena o centra la nostra atenció en l'Església de Jerusalem, és a dir, en els orígens de l'Església mare de Jerusalem i ens mostra clarament la continuïtat amb l'Església estesa avui per tot el món. El testimoni dels primers cristians ens indica clarament la importància vital dels ensenyaments del Senyor, de la Paraula de Déu. Som molt conscients que l'Església té el seu fonament en Crist, Verb de Déu fet carn, i que la Paraula de Déu té un lloc central en el diàleg ecumènic.

En la mateixa Escriptura trobem la petició vibrant de Jesús al Pare per tal que els seus deixebles —tots nosaltres— siguin una sola cosa perquè el món cregui» (cf. Jn

17,21). Aquesta és la voluntat inequívoca del Senyor, Salvador nostre. Aquesta petició de Jesús ens interpel·la i ens fa prendre major consciència del nostre allunyament de la voluntat de Déu. El nostre testimoniatge no és pas gaire evangèlic, malgrat que en tots nosaltres hi ha un desig profund d'aconseguir el do de la plena comunió.

El testimoniatge de la primera comunitat de Jerusalem reforça la nostra convicció que escoltar i meditar junts les Escriptures ens fa viure una comunió real, encara que no plena. Perquè no hi ha dubte que escoltar en comú les Escriptures impulsa el diàleg de la caritat i fa créixer el de la veritat.

En aquest sentit, l'Exhortació apostòlica de Benet XVI *Verbum Domini*, de 30 de setembre de 2010, diu que «escoltar junts la Paraula de Déu, practicar la *lectio divina* de la Bíblia; deixar-se sorprendre per la novetat de la Paraula de Déu, que mai envellaix ni s'esgota; superar la nostra sordesa davant les paraules que no concorden amb les nostres opinions o prejudicis; escoltar i estudiar en la comunió dels creients de tots els temps; tot això és un camí que ha de ser recorregut per aconseguir la unitat de la fe, com a resposta a l'escolta a la Paraula de Déu».

Benvolguts germans i germanes, en el diàleg ecumènic les Sagrades Escriptures són un instrument preuat en la mà poderosa de Déu per aconseguir la unitat que el nostre Salvador mostra a tots els homes. És molt necessari que ens acostem a la Paraula de Déu amb un autèntic esperit de conversió i vivint intensament el manament nou de l'amor. No podem oblidar que hi ha un ecumenisme de cor, centrat en tot allò que ens uneix i en les nostres relacions interpersonals de coneixement i d'amor. Aquest ecumenisme també el fem a casa nostra. Ens coneixem, ens estimem i ens ajudem mútuament.

Com una expressió d'això, les autoritats eclesiàstiques de l'Església Anglicana, amb l'autorització i el *placet* de Sa Gràcia l'Arquebisbe primat de Canterbury, han decidit atorgar a Mons. Jaume González-Agàpito Granell, la «Creu del Bisbe Cabrera», màxima condecoració de la Comunió Anglicana hispànica, atès el treball realitzat durant cinquanta anys en el camp de l'ecumenisme pel nostre homenatjat, havent obtingut l'apreciació i l'agraïment de tota la Comunió Anglicana per la seva tasca en diferents països i àmbits. N'estem contents i ens unim a l'agraïment de Mons. González-Agàpito per aquest gest de l'estimada Comunitat Anglicana.

Molt estimats germans i germanes, tots tenim avui el gran repte de l'evangelització i sabem que la realitat dels creients en Jesús no sempre afavoreix el treball d'evangelització. La nostra manca d'unitat és un contratestimoniatge. Per això hem d'intensificar la nostra pregària per tal que el Senyor ens atorgui el do de la plena comunió.

El proper 25 d'aquest mes celebrem la conversió de Sant Pau. Saule de Tars perseguia Crist i l'Església. Tanmateix, amb el seu trobament amb el Senyor, amb aquell encontre personal, es va convertir en l'apòstol de Crist, en el seu propagador. És a dir, es va convertir en cristià, la seva vida va canviar. L'encontre personal amb el Senyor de la

glòria és el que ens converteix, ens fa cristians. Això és el que hem de propiciar als homes i dones de la nostra societat per tal que puguin esdevenir cristians i cristianes.

Ressonen encara en aquestes naus la pregària dels cristians que férem amb motiu de l'Encontre Internacional de Pregària per la Pau, el mes d'octubre de l'any passat, organitzat per la Comunitat de Sant Egidí. I està molt present en la nostra memòria l'esdeveniment de la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família el proppassat mes de novembre presidida pel Sant Pare Benet XVI. La Sagrada Família és l'ícona de la família dels fills i filles de Déu i de tots els pobles del món i ens motiva per demanar la comunió plena de tots els cristians per esdevenir una única família.

Celebrem la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians i això posa en relleu la necessitat i l'eficàcia de la pregària per assolir aquest do de Déu que és la unitat dels cristians. La unitat no és fruit només ni principalment del nostre esforç. És un do de Déu.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arquebisbe de Barcelona

Homilía del Sr. Cardenal en la fiesta del Beato Manuel Domingo y Sol, en el Colegio Español de Roma, 29 de enero de 2011

Celebramos con gozo la fiesta de nuestro querido Beato Manuel Domingo y Sol, sacerdote de la diócesis de Tortosa a la cual me siento vinculado con un recuerdo lleno de afecto y de agradecimiento por los cinco maravillosos años que le dediqué de mi vida y de mi ministerio episcopal, mi primera diócesis como obispo diocesano, de la que tanto he recibido.

Nuestro querido Beato, fundador de la Hermandad de Sacerdotes Operarios Diocesanos, nació el 1 de abril de 1836 en la capital de la diócesis Dertosense, y a los 15 años de edad ingresó en el Seminario diocesano, donde cursó tres años de filosofía, siete de teología y uno de derecho canónico. Recibió la ordenación sacerdotal como sacerdote diocesano de Tortosa el 2 de junio de 1860. Al estrenarse en el ejercicio de su ministerio presbiteral quiso abarcar todos los apostolados, pero pronto se percató de que el remedio para recristianizar a la sociedad había que buscarlo en la misma raíz. Se dio cuenta de que la formación de los sacerdotes y el ministerio presbiteral es lo que podríamos llamar la llave de la cosecha en todos los campos de la misión de la Iglesia. Él dirá que «entre todas las obras de celo no hay ninguna tan grande y de tanta gloria a Dios como contribuir a dar muchos y buenos sacerdotes a la Iglesia».

Mosén Sol se dedica en cuerpo y alma a ello, fundando la Hermandad de Sacerdotes Operarios Diocesanos, obra dedicada a esta importantísima labor de la formación de los futuros sacerdotes en los seminarios, culminando su labor vocacional con la creación del Colegio Español de San José, más que centenaria, en el Palazzo Altens, de Roma, en donde tuve el gozo entrañable de residir en los años del Concilio Vaticano II, visitado por los queridos Pontífices Juan XXIII y Pablo VI.

Con la celebración de la Eucaristía damos gracias a Dios por la vida y la obra del Beato Manuel Domingo y Sol. A él podemos aplicar las palabras del profeta Jeremías: «Antes de formarte en el vientre, te escogí, antes de que salieras del seno materno, te consagré.» Le agradecemos al Señor que lo hubiera escogido y le concediera este carisma que ha contribuido a dar respuesta al problema de las vocaciones sacerdotales y de la debida formación de los seminaristas, carisma que motivó la fundación de la Hermandad que continua realizando esta importante tarea en la Iglesia, en seminarios, en la pastoral vocacional y sacerdotal y en este querido Colegio Español que nuestro Beato fundó. Con razón el Papa Juan Pablo II, en su homilía de la Beatificación de Mosén Sol, el 29 de marzo de 1987, dijo que es apellidado en la Iglesia «el santo apóstol de las vocaciones sacerdotales», afirmando el Santo Padre que «al presentarlo hoy a la Iglesia como un modelo sobresale, por encima de todo, su intenso apostolado en favor de las vocaciones consagradas y especialmente las sacerdotales, a las que dedicó los mejores esfuerzos de su vida». Hoy ante el invierno vocacional de nuestra Europa occidental, el carisma de nuestro Beato es muy actual. Nuestra acción de gracias a Dios es motivada también por el trabajo que han realizado y están realizando los Operarios en muchos seminarios y en la dirección de este Colegio siguiendo las huellas del Beato Domingo y Sol.

Conmemorar la vida y la obra del Beato que nos congrega nos ayuda especialmente a nosotros sacerdotes a considerar la necesidad e importancia del ministerio presbiteral. El Papa Benedicto XVI recuerda que «la misión del sacerdote en la Iglesia es irremplazable» (*Mensaje para la 43 Jornada mundial para las vocaciones*, de 5 de marzo de 2006). Sin sacerdotes, la Iglesia no podría vivir aquella obediencia fundamental que se sitúa en el mismo corazón de su existencia y de su misión en la historia. Esto queda expresado en estos mandamientos de Jesús: «Id y haced discípulos a todas las gentes» (*Mt 28,14*) y «haced esto en conmemoración mía» (*Lc 22,19*).

El celo pastoral con que vivió el Beato Domingo y Sol su ministerio sacerdotal y el carisma que recibió del Señor para trabajar por la pastoral vocacional nos interpela a toda la Iglesia, pero especialmente a los que hemos recibido el sacramento del Orden. Escogidos también nosotros antes de salir del seno materno, hemos de dar gracias al Señor por la vocación recibida, la mejor parte de la herencia. Porque como nos dijo Juan Pablo II, «esta elección demuestra el amor de Jesucristo al sacerdote. Precisamente este amor, más que ningún otro amor, exige correspondencia ya que hemos sido escogidos gratuitamente por el Señor como instrumentos vivos de la obra de la Salvación» (*Pastores dabo vobis*, 25).

Esta correspondencia a este amor preferencial que el Señor nos ha manifestado pide a todos los sacerdotes un esfuerzo de formación permanente, pero a vosotros queridos sacerdotes de las diócesis españolas que estáis ampliando estudios en Roma, os exige dedicaros con intensidad generosa y constante a vuestra formación intelectual que redundará en bien del trabajo pastoral de las Iglesias diocesanas. Si somos felices por la vocación recibida y la valoramos muchísimo, imitaremos al Beato Domingo y Sol, y trabajaremos constantemente en la pastoral vocacional. Si bien es esta una responsabilidad de toda la Iglesia (cf. Concilio Vaticano II, *Optatam Totius*, 2), el papel de los presbíteros es indispensable. Los sacerdotes podemos ser decisivos en el nacimiento,

discernimiento y acompañamiento de una vocación sacerdotal. El Concilio Vaticano II no duda en hablar de este servicio presbiteral como un deber y lo razona con estos términos: «Este deber pertenece, en efecto, a la misión sacerdotal misma por la que el presbítero participa de la preocupación de toda la Iglesia, para que el Pueblo de Dios no carezca nunca de obreros aquí en la tierra» (*Presbyterorum Ordinis*, 11).

El testimonio de la propia vida y del ministerio presbiteral es la aportación más específica y más válida de cada uno de nosotros en la pastoral vocacional. Son raras las vocaciones que no puedan hacer referencia, en su historia, a un sacerdote conocido, estimado y valorado. No hay nada tan apropiado para suscitar vocaciones como el testimonio apasionado de la propia vocación para hacerla atractiva, y nada más lógico y coherente en una vocación que engendrar otras vocaciones. La misma vida de los sacerdotes, su testimonio de servicio amoroso al Señor y a la Iglesia —un testimonio marcado por la cruz, acogida en la esperanza y en el gozo pascual—, su concordia fraterna y su celo por la evangelización del mundo son el factor primero y más persuasivo de la fecundidad vocacional (cf. Concilio Vaticano II, *Optatam totius*, 2).

El Papa Benedicto XVI, en un diálogo fraternal con los sacerdotes, puso de relieve la importancia del testimonio de los sacerdotes, afirmando que «es muy importante vivir la realidad del presbiterio, de la comunidad de los sacerdotes que se ayudan entre ellos, que avanzan juntos en el camino común, con solidaridad en la fe compartida. Si los jóvenes ven a sacerdotes que viven muy aislados, tristes y cansados, piensan: “Si este es mi futuro, no lo podré resistir.” Hay que crear realmente esta comunión de vida, que pueda llevar a los jóvenes a este convencimiento: “Sí, éste puede ser un futuro, también para mí”» (*Conversación informal con el clero de la diócesis de Aosta*, 25 de julio de 2005).

El Papa en la homilía de la Beatificación de Mosén Sol, remarcó esta intervención de los sacerdotes en la pastoral vocacional, al afirmar que «esta glorificación debe suponer para los sacerdotes un estímulo para tomar conciencia de cuán importante y fundamental sea este objetivo. La Iglesia necesita sacerdotes. Pero, a su vez, es propio de la misión sacerdotal buscar entre el pueblo fiel a jóvenes y adultos que, respondiendo generosamente a la llamada de Cristo “ven y sígueme”, sean acompañados y formados como ministros idóneos para enseñar también a otros (2Tm 2,2)». Que todos podamos decir lo que afirmó nuestro Beato de sí mismo: «El Señor me ha hecho saborear abundantemente todos los consuelos y fatigas de los diferentes campos ministeriales: dirección de almas, enseñanza, religiosas, asociaciones y últimamente el fomento de vocaciones eclesíásticas; y, de todo, esto último es aquello que forma y formará mi gozo y mi corona.»

A pesar de la constatación que hizo Juan Pablo II en su primera exhortación apostólica sobre Europa, de que nuestro continente vive un invierno vocacional, Benedicto XVI ha afirmado que «nunca debe faltar la confianza de que Cristo siga suscitando hombres que, dejando cualquier otra ocupación, se dediquen totalmente a la celebración de los sagrados misterios, a la predicación del Evangelio y al ministerio pastoral» (*Sacramentum caritatis*, 26).

En esta fiesta que celebramos nos unimos a nuestro querido Beato Domingo y Sol y a los miembros de la Hermandad de Sacerdotes Operarios Diocesanos que viven intensamente el carisma del fundador, renovando nuestro agradecimiento al Señor por habernos llamado al ministerio sacerdotal, correspondiendo a su amor preferencial inmerecido y pidiendo la intercesión de María para que hayan muchos jóvenes que llamados por el Señor al ministerio respondan con generosidad y confianza con un *fiat* a imitación de aquella joven de Nazaret llamada por Dios a la maternidad divina.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal Arzobispo de Barcelona

Paraula i Vida

La llibertat religiosa i la pau (2/01/11)

Amb l'inici de l'any civil, el dia 1 de gener, en la festa de Santa Maria Mare de Déu, l'Església catòlica celebra la Jornada per la Pau, com indicant que aquesta ha de ser l'objectiu de tots els esforços que es facin al llarg de tot l'any. Pau VI instituí aquesta diada amb el fi de «dedicar als propòsits i als pensaments de pau una celebració especial el primer dia de l'any civil», tal com afirmà en el seu missatge de l'any 1968. I, abans que res, demana que els creients preguin per la pau, demanin aquest do al «Déu de la pau» i es comprometin a construir un món de pau.

Desitjo subratllar dues iniciatives vinculades a aquesta data. La primera és que el Papa publica cada any un missatge, que és àmpliament divulgat i que és lliurat als caps d'Estat i als dirigents dels diversos governs. Aquests missatges són d'una gran riquesa i constitueixen una veritable actualització de la doctrina social de l'Església en relació als problemes de la pau.

La segona iniciativa és que l'1 de gener i la Jornada per la Pau és com el dia propi d'una institució nascuda del Concili Vaticà II i conduïda per seglars, que està constituïda a quasi totes les diòcesis del món, i per descomptat també a la nostra. Em refereixo a les comissions anomenades de Justícia i Pau, que són com l'organisme de l'Església encarregat del foment dels drets humans, un aspecte de la missió de l'Església la importància de la qual no s'amaga a qualsevol observador de la realitat social actual.

La Jornada Mundial per la Pau, enguany, es convoca amb el lema «La llibertat religiosa, camí per a la pau». Aquest lema vincula la llibertat religiosa i la causa de la pau i subratlla que el respecte a la llibertat religiosa és el camí per assolir el desitjable i desitjat bé de la pau.

La Declaració Universal dels Drets Humans estableix un elenc de drets fonamentals entre els quals hi ha el dret a la llibertat religiosa, en els termes amb què ho fa

l'article 18 de la mateixa Declaració. Aquest dret no es refereix tan sols al culte i a les creences personals en públic o en privat, sol o associat amb altres persones. Inclou també l'exercici creatiu de la fe i la vida religiosa, la seva manifestació pública i la seva difusió.

Es tracta, doncs, d'un dret que l'Estat ha de tutelar. També en aquest cas la respectiva autonomia entre Església i Estat, que el Concili Vaticà II sancionà, en especial a la constitució pastoral *Gaudium et Spes*, no és desitjable que dugui a la mútua ignorància entre ambdues instàncies.

És molt necessari distingir entre el que és la *laïcitat de l'Estat* i el que és *una societat laica*. No es pot ignorar que la laïcitat de l'Estat està al servei d'una societat plural en l'àmbit religiós. Al contrari, una societat laica implicaria la negació del fet religiós o, almenys, del dret de viure la fe en les seves dimensions públiques, el que fóra precisament quelcom contrari a la laïcitat de l'Estat.

L'Església no pot pretendre imposar a d'altres la seva pròpia veritat. La rellevància social i pública de la fe cristiana ha d'evitar una pretensió d'hegemonia cultural, que es donaria si no es reconegués que la veritat es proposa i no s'imposa. Però això no significa que l'Església no hagi d'oferir-la a la societat, amb tot el que significa realitzar *l'anunci de l'Evangeli*.

La societat és, es vulgui o no, un lloc de convergència de múltiples influències que actuen en els ciutadans. I tot això ha de cabre en l'actualització d'un Estat respectuós amb la llibertat religiosa i, per això mateix, constructor i promotor de la pau.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Reflexions per després de la visita del Sant Pare (9/01/11)

Hem viscut amb joia la visita del Papa Benet XVI a Barcelona els dies 6 i 7 del pasat novembre. Ha estat un autèntic do de Déu. Novament voldria agrair al Sant Pare la sol·licitud i l'afecte que ha manifestat envers la nostra Església local i envers les altres Esglésies particulars que peregrinen en les nostres terres, com també envers la nostra història cristiana i la nostra cultura.

Puc dir també que el Sant Pare ha quedat molt satisfet de l'acolliment que li va mostrar l'arxidiòcesi i tot Catalunya. Al peu de l'avió que el retornava a Roma, el capvespre del 7 de novembre, em va dir que s'emportava un record inoblidable d'aquesta visita.

En la carta que va tenir la deferència d'enviar-me el dia 9 de novembre, a les quaranta-vuit hores de la visita, Benet XVI agraeix «l'esplèndida acollida, l'agradable hospitalitat i les contínues atencions que em foren dispensades en tots els moments de la meva agradable estada en aquesta bella ciutat». I afegia: «Li prego també que faci arribar el meu viu agraïment a tots els seus col·laboradors, així com a les autori-

tats, forces de seguretat i voluntaris, per la seva generosa cooperació en la preparació, desenvolupament i felicitat realització d'aquesta entrançable iniciativa.»

Nosaltres també conservem un record inoblidable de l'estada del Sant Pare entre nosaltres. Ara, després de la felicitat realització de l'esdeveniment, el nostre objectiu és assegurar els fruits d'aquesta visita. En especial per intensificar, amb una renovada il·lusió, la nostra fidelitat a Déu i a l'Església. Estimem més el Sant Pare i valorem el seu ministeri de successor de Pere, creixem en l'amor a Déu i als germans i treballlem amb generositat en la nova evangelització de la nostra societat, especialment en aquells àmbits que podem considerar més necessitats de les paraules i del testimoni dels cristians.

Es tracta que l'esdeveniment espiritual que ha estat l'estada del Sant Pare es contiui en un caliu que ens renovi i ens porti a l'acció. Caldrà reflexionar i fer un discerniment. Hem d'encetar un temps de construcció a partir de la seva visita pastoral. Això ha de ser una feina feta per tota la nostra comunitat diocesana.

Per tal d'ajudar-hi, el passat 8 de desembre, festa de la Puríssima, vaig publicar una exhortació pastoral titulada *Preparem amb el Papa els camins del Senyor*. En aquest text repasso alguns dels temes bàsics que ens ha deixat Benet XVI i invito tots els diocesans a continuar i concretar encara més les reflexions que suggereixo. Per facilitar-ho, proposo també unes pautes per a la reflexió, feta tant de forma individual com comunitària. El resultat d'aquest treball caldria fer-lo arribar a la Secretaria General de l'Arquebisbat i esperem que ens ajudi en la preparació del proper Pla Pastoral diocesà.

Desitjo que tot aquest treball pugui ajudar-nos a fer realitat el que ens diu el Sant Pare en la carta que he citat abans: «Que el Senyor enriqueixi els fills i les filles d'aquesta noble terra amb l'abundor dels dons del seu amor i misericòrdia, perquè els siguin un ajut en la realització dels seus deures personals, familiars i socials.»

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Déu, amic de l'home, amic de la vida (16/01/11)

El portaveu de Benet XVI, el pare Federico Lombardi, la va encertar plenament quan va dir davant els periodistes, el passat 7 de novembre, que el tema central de les paraules del Sant Pare a Santiago i a Barcelona ha estat el tema de Déu. És ben conegut que la primera prioritat del Papa en el seu pontificat és obrir als homes d'avui l'accés a Déu. Missió gens fàcil en aquestes societats europees nostres tan secularitzades.

Benet XVI ens ha dit que «és una tragèdia que a Europa, sobretot al segle XIX, s'afirmés i divulgés la convicció que Déu és l'antagonista de l'home i l'enemic de la seva llibertat. Amb això es volia enfosquir la veritable fe bíblica en Déu». Déu, en realitat, és l'amic dels homes i l'amic de la vida i ens invita a ser amics seus.

El Sant Pare ens ha dit en aquest viatge que «Déu és l'origen del nostre ésser i el fonament i el cim de la nostra llibertat, no el seu oponent». I per això no ha dubtat a demanar, des de Santiago de Compostel·la, lloc de tanta significació per al continent europeu, que «Europa ha d'obrir-se a Déu, sortir a trobar-lo sense por, treballar amb la seva gràcia per aquella dignitat de l'home que havien descobert les mil·lars tradicions».

També ha demanat que «cal que Déu torni a ressonar joiosament sobre els cels d'Europa; que la seva paraula santa no es pronunciï mai en va; que no es perverteixi fent-la servir per a fins que li són impropis. Cal que es pronunciï santament». Aquestes paraules em sembla que tenen una clara intencionalitat de respondre a aquells que puguin pensar —o potser fins i tot témer— que aquesta invocació del nom de Déu pugui amagar propòsits menys nobles d'un retorn a formes de neoconfessionalisme estatal. En altres ocasions, davant de representants dels Estats o de la política, Benet XVI ha parlat clarament d'una sana laïcitat estatal, i per això és molt significativa la seva invitació a invocar el nom de Déu santament i que aquest nom no es prengui mai en va, com ja demana el Decàleg del Sinaí. I es prendria en va si se'l feia servir «per a fins que li són impropis». És molt important aquesta clarificació davant dels homes i les dones d'avui i davant de la nostra mateixa societat actual.

Si el tema de Déu estava en el centre dels missatges d'aquesta visita apostòlica de Benet XVI, és ben lògic que quedés meravellat per la basílica de la Sagrada Família. Ho va dir amb unes paraules que ens recordaven el Papa que ha dedicat tants anys a l'ensenyament universitari de la teologia: «En un humil i joios acte de fe, aixequem una immensa mola de matèria, fruit de la naturalesa i d'un incommensurable esforç de la intel·ligència humana, constructora d'aquesta obra d'art. Ella és un signe visible del Déu invisible.»

En diferents escrits, ja abans d'arribar al pontificat, el Papa ha expressat que l'experiència de la bellesa és un camí cap al misteri i, en darrer terme, cap a Déu. Per això la Sagrada Família era el lloc adient per al magisteri de Benet XVI sobre aquesta qüestió tan fonamental. Això explica la seva fascinació per l'obra de Gaudí fins al punt de posar-ne el Naixement en la seva felicitació d'aquest Nadal. «Gaudí, obrint el seu esperit a Déu, ha estat capaç de crear en aquesta ciutat de Barcelona un espai de bellesa, de fe i d'esperança que porta l'home a la trobada amb qui és la Veritat i la Bellesa mateixa.»

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

La glòria de Déu i la glòria de l'home (23/01/11)

En la conferència de premsa que va oferir la tarda del dia 7 de novembre, el pare Federico Lombardi, portaveu i director de l'oficina de premsa del Vaticà, va fer aquesta confessió: «Ha estat un viatge molt expressiu que ha mostrat el valor de la religió i la presència de Déu a la societat. La litúrgia d'aquest matí és l'expressió més

solemne, més articulada entre home i Déu que he vist durant els cinc anys de pontificat.»

Es referia a la cerimònia de dedicació de la basílica de la Sagrada Família, al conjunt de l'acte i sobretot a l'homília del Sant Pare. Realment, hem de donar gràcies a Déu perquè l'originalitat del temple de Gaudí va tenir en Benet XVI un intèrpret a l'alçada de l'obra que es dedicava a Déu. Aquesta obra va ser definida per ell com «un signe visible del Déu invisible, a la glòria del qual s'alcen aquestes torres, s'agets que apunten a l'absolut de la llum i d'aquell que és la Llum, l'Altura i la Belleza mateixa».

La glòria de Déu és també la glòria de l'home. I, negativament, l'ocàs de Déu és també l'ocàs de l'home. Tanmateix, el Sant Pare va remarcar més l'aspecte positiu: el valor de l'esforç de la intel·ligència humana capaç de construir una obra d'art a lloança del Creador. Aquest tema té un lloc molt remarcable en la tradició cristiana. Ja sant Ireneu de Lió, al segle II de l'era cristiana, deia que la glòria de Déu és l'home vivent: *Gloria Dei homo vivens*.

Fou molt suggeridora per a nosaltres la *lectura* que va fer el Papa de la persona i l'obra de Gaudí. Alguns observadors varen expressar la seva admiració per la qualitat de la informació del Papa sobre el nostre gran arquitecte. Fou especialment feliç l'afirmació que a Gaudí la inspiració li arribava dels tres grans llibres en els quals s'alimentava com a home, com a creient i com a arquitecte: «el llibre de la natura, el llibre de la Sagrada Escripura i el llibre de la Litúrgia.»

Hi ha una harmonia entre aquests tres llibres, perquè és el mateix Déu qui crea i qui salva. Benet XVI, en la seva recent exhortació apostòlica sobre la Paraula de Déu ens parla de la «Cristologia de la Paraula» i ens diu que «podem contemplar així la profunda unitat en Crist entre creació i nova creació i de tota la història de la salvació». Jesús és el centre de la creació i de la història, perquè en Ell s'uneixen sense confusió l'autor i la seva obra.

A la Sagrada Família, el Papa ens va convidar a unir-nos a la glorificació de Déu davant aquell Càntic de les criatures en pedra i en llum, perquè —ens va recordar— Gaudí «va introduir pedres, arbres i vida humana dins del temple, perquè tota la creació convergís en la lloança divina, però alhora va treure els retaules fora, per posar davant dels homes el misteri de Déu, revelat en el naixement, passió, mort i resurrecció de Jesucrist».

El dia anterior, a la plaça de l'Obradoiro, davant la catedral de Santiago, lloc també ple d'art, cultura i significació espiritual, Benet XVI va unir a la glòria de Déu la glòria de l'home, perquè la causa de Déu i la causa de l'home, per a nosaltres, els cristians, són inseparables, ja que aquest Déu i aquest home són els qui s'han manifestat en Crist d'una manera històrica i concreta. I va reblar aquesta afirmació dient: «Deixeu-me que proclami des d'aquí la glòria de l'home, que adverteixi de les amenaces a la seva dignitat per l'espoliació dels seus valors i riquesa originaris, per la marginació i la mort infligides als més febles i pobres.» És un missatge capaç d'il·lu-

sionar els cristians d'avui. Però no podem oblidar també que és un missatge molt exigent per als qui portem el nom de cristians.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Vetllar per Déu i vetllar per l'home (30/01/11)

L'articulació de la causa de Déu i la causa de l'home ha estat en el centre dels missatges que ens ha deixat Benet XVI durant la seva recent visita a Barcelona i a Santiago. Ens ha dit que «no es pot donar culte a Déu sense vetllar per l'home, el seu fill, i no se serveix l'home sense preguntar-se per qui és el seu Pare i respondre-li la pregunta per Ell».

De forma conseqüent, el Papa va fer una aplicació d'aquesta afirmació a tot Europa, en demanar que aquest continent nostre de la ciència i de les tecnologies, de la civilització i de la cultura, sigui també un continent obert a la transcendència i a la fraternitat amb els altres continents. Cal subratllar aquesta profunda connexió entre la confessió de la fe en Déu i la solidaritat amb la causa de l'home, sobretot de l'home que sofreix i de l'home pobre i amenaçat. Benet XVI ens demana obrir-nos al «Déu viu i veritable des de l'home viu i veritable. Això és el que l'Església vol portar a Europa: vetllar per Déu i vetllar per l'home, des de la comprensió que se'ns ofereix de tots dos en Jesucrist».

Aquest és un gran objectiu que el Papa ens demana que perseguim com una tasca de cada cristià i de les nostres comunitats i institucions d'Església. És una feina engrescadora. Demana la participació de tots els qui estimem Déu, l'Església i els germans. Per assolir-ho, la construcció de l'exterior de la Sagrada Família que s'està fent pot ser com una paràbola per dur a terme aquesta proposta que ens ha ofert Benet XVI. Ens cal un esperit de fe i d'esperança; ens cal un treball constructiu ben solidari i complementari, fent-nos costat els uns als altres. I per a aquest treball tots som necessaris.

Enmig de la crisi econòmica que estem vivint en el món i també entre nosaltres, amb conseqüències tan doloroses per a moltes persones i famílies, el Sant Pare va voler agrair als catòlics del nostre país «la generositat amb què sostenen tantes institucions de caritat i de promoció humana». I de forma ben explícita ens va demanar: «No deixeu de mantenir aquestes obres que beneficien tota la societat, l'eficàcia de les quals s'ha posat de manifest de manera especial en l'actual crisi econòmica, així com en ocasió de les greus calamitats naturals que han afectat diversos països.»

En les paraules pronunciades abans de la pregària de l'àngelus, davant la façana del Naixement, Benet XVI ens va recordar el testimoni de solidaritat efectiva d'Antoni Gaudí, que «en col·laboració amb mossèn Gil Parés, va dissenyar i va finançar amb els seus propis estalvis la creació d'una escola per als fills dels paletes i per als nens de les famílies més humils del barri, llavors un suburbi marginat de Barcelona». Gau-

dí feia així realitat la convicció que expressava amb aquestes paraules: «Els pobres sempre han de trobar acollida en el temple que és la caritat cristiana.»

Aquest missatge va quedar encara més clar, amb la invitació a fer-lo operatiu, en la visita que, la tarda del 7 de novembre, el Papa va fer a l'obra del Nen Déu, actualment especialitzada en l'educació i atenció a persones afectades per diverses disminucions. Allí va dir que la seva presència en aquesta institució volia ser un reconeixement i un encoratjament a totes les altres obres similars que treballen en la nostra societat.

A l'audiència general del dia 10 de novembre, ja a Roma, Benet XVI, que sempre dóna una visió personal del darrer dels seus viatges, en aquesta ocasió va dedicar una bona part del seu discurs al treball generós en aquesta institució de les Germanes Franciscanes dels Sagrats Cors, dels metges i educadors, dels professionals i dels voluntaris. Amb tot això ens ha indicat un camí que estem cridats a continuar, d'acord amb les necessitats d'avui.

† Lluís Martínez Sistach
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Notes de premsa

El Cardenal Martínez Sistach ha rebut la presidenta del moviment dels Focolars, Maria Voce

El dilluns, 17 de gener, el cardenal arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, va rebre la visita de la presidenta del moviment dels Focolars, la italiana Maria Voce, que és la primera presidenta del moviment que substitueix la fundadora, Chiara Lubich.

En el curs de l'entrevista, Maria Voce va dir al cardenal que havia seguit amb molt d'interès la visita del Sant Pare a Barcelona, el passat 7 de novembre, i elogià l'organització d'aquesta visita. El cardenal, per la seva part, expressà a Maria Voce, el seu agraïment pel treball que els membres del moviment dels Focolars realitzen a l'Arxidiòcesi de Barcelona i als 88 països dels cinc continents en els quals estan presents. El cardenal es va interessar, també, per diversos aspectes de la presència de l'Església en els països en què estant presents els Focolars.

El cardenal Martínez Sistach lliurà a la seva visitant la medalla commemorativa de la dedicació de la Sagrada Família i l'edició de la seva exhortació pastoral titulada *Preparem amb el Papa els camins del Senyor*. Per la seva part Maria Voce oferí al cardenal un llibre artístic titulat «Focolari. La fraternità in movimento».

Maria Voce —que visita casa nostra vuit anys després que ho fes Chiara Lubich— s'ha reunit a Castell d'Aro amb els membres del Moviment de Catalunya, Aragó,

Comunitat Valenciana i també de les Balears, trobada a la qual ha assistit l'arquebisbe-bisbe d'Urgell Joan Enric Vives. També té previst trobar-se amb l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol i dilluns va visitar el Monestir de Montserrat, on mantingué una entrevista amb el Pare Abat.

Barcelona, 18 de gener de 2011

Celebracions de l'eucaristia a la Basílica de la Sagrada Família

Tal com es va comunicar el 10 de desembre de 2010, immediatament després de la Visita del Sant Pare Benet XVI, el Consell Episcopal durant aquest primer any de la Dedicació de la Basílica de la Sagrada Família tindrà cura de la seva projecció cultural i cultural, de les celebracions litúrgiques i del servei a l'evangelització i a la catequesi per a tots els seus visitants.

El Consell Episcopal, tenint present les grans dimensions de la Basílica de la Sagrada Família, la mancança encara de determinades infraestructures, les exigències establertes per les normes de seguretat i els serveis necessaris per a una digna celebració de l'Eucaristia i la deguda participació, ha programat un calendari de celebracions mensuals de l'Eucaristia. Cal advertir que la cripta de la Basílica construïda per Antoni Gaudí i on hi ha el seu sepulcre, és l'església de la parròquia de la Sagrada Família i s'hi celebren els actes de culte propis de tota parròquia.

El calendari de les celebracions de l'Eucaristia per a aquest any 2011 és el següent:

- 19 de març a les 17 hores: Solemnitat de Sant Josep i ordenació de preveres diocesans de Barcelona.
- 17 d'abril a les 11 hores: Celebració del Diumenge de Rams.
- 8 de maig a les 17 hores: Celebració de l'Eucaristia amb la participació de tots els arxiprestats de la Zona Pastoral I de Barcelona.
- 5 de juny a les 17 hores: Celebració de l'Eucaristia amb la participació de tots els arxiprestats de la Zona Pastoral II de Barcelona.
- 3 de juliol a les 18 hores: Celebració de l'Eucaristia amb la participació del voluntariat de l'arxidiòcesi.
- 13-15 d'agost: Celebracions de l'Eucaristia amb els joves provinents de diverses diòcesis del món que fan camí cap a la Jornada Mundial de la Joventut a Madrid, l'agost de 2011.
- 25 de setembre a les 17 hores: Celebració de l'Eucaristia i ordenació de preveres diocesans de Barcelona.
- 16 d'octubre a les 17 hores: Celebració de l'Eucaristia amb la participació de tots els arxiprestats de les Zones Pastorals III i IV de l'arxidiòcesi.
- 2 de novembre a les 19 hores: Celebració de l'Eucaristia pels difunts de la ciutat i arxidiòcesi de Barcelona.
- 18 de desembre a les 17 hores: Celebració de l'Eucaristia amb motiu de la Jornada per la Família i la Vida.

Més endavant s'anirà informant sobre l'organització d'aquestes celebracions per facilitar la deguda participació.

Barcelona, 24 de gener de 2011

El cardenal Martínez Sistach celebrà l'eucaristia per a la colònia dominicana de la diòcesi

Ahir, diumenge dia 23 de gener, a dos quarts de vuit del vespre, el cardenal Lluís Martínez Sistach celebrà l'eucaristia, a la basílica de Santa Maria del Mar, per als membres de la colònia de la República Dominicana que viuen a Catalunya. Segons unes estadístiques fiables, a l'àrea metropolitana de Barcelona hi resideixen 20.000 ciutadans originaris d'aquest país centreamericà. El motiu de la celebració fou la festa de Nuestra Señora de Altagracia, protectora de la República Dominicana.

El cardenal va fer present als dominicans la salutació dels bisbes del seu país amb els quals es va reunir durant el seu recent viatge a Santo Domingo i a altres punts de la República Dominicana. El cardenal també els va agrair el treball i la col·laboració que aporten a les parròquies i a altres institucions cristianes. A la vegada, el cardenal recordà que un dels objectius del Pla Pastoral Diocesà és la participació dels immigrants en les comunitats cristianes.

El cardenal Martínez Sistach va acabar les seves paraules demanant als membres de la comunitat dominicana i a altres immigrants, que se sentin a les nostres comunitats com a casa seva, ja que l'Església Catòlica no té fronteres.

Barcelona, 24 de gener de 2011

El cardenal arquebisbe rebé a la Presidenta del Parlament de Catalunya

El cardenal arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, ha rebut aquest matí la Molt Honorable Sra. Núria de Gispert, recentment elegida presidenta del Parlament de Catalunya.

La visita ha tingut una durada de cinquanta minuts, i s'ha realitzat a instàncies de la presidenta del Parlament dins del programa de visites que la nova presidenta té previst fer a les primeres autoritats del nostre país.

El Sr. Cardenal ha agrait cordialment la visita de la presidenta del Parlament, a la qual ha manifestat la disponibilitat de l'Església per col·laborar en el bé comú de la nostra societat.

Barcelona, 24 de gener de 2011

Articles i declaracions

Article del Sr. Cardenal Arquebisbe a «L'Osservatore Romano»

Amb el títol de «La dedicazione della Sagrada Familia di Barcellona. Benedetto XVI e la sua "ars celebrandi"», l'edició diària de «L'Osservatore Romano», el dia 1 de gener de 2011, a la primera pàgina, va publicar el següent article del nostre Cardenal Arquebisbe.

Nella dedicazione della basilica della Sagrada Familia a Barcellona, domenica 7 novembre 2010, è stata esemplare *l'ars celebrandi* —ossia «l'arte di celebrare rettamente, e la partecipazione piena, attiva e fruttuosa di tutti i fedeli», come si legge nell'esortazione apostolica *Sacramentum caritatis* (n. 38)— in primo luogo per la dignità e il modo di celebrare di Benedetto XVI. Dal momento in cui ha posto la mano sulla porta del futuro *Pórtico de la Gloria*, stando accanto a lui, ho potuto vedere l'emozione riflessa sul suo volto. Già in quella porta era evidente la congiunzione fra il linguaggio della fede e il linguaggio dell'arte.

Forse molti lettori ricorderanno questa immagine: il Papa posa la mano su alcune lettere, scolpite con moderna sensibilità estetica dallo scultore Josep Maria Subirachs, autore delle sculture della facciata della Passione. Le lettere sulle quali il Papa ha posto la mano, come a indicare il permesso di aprire quella «casa di Dio e porta del cielo» che sarebbe stata dedicata al Signore, erano niente meno che la supplica del Padre nostro, «dacci oggi il nostro pane quotidiano» —pane quotidiano e Pane eucaristico—, in cinquanta lingue, fra le quali il catalano. Un bel segno di cattolicità e di attaccamento alla Chiesa locale nella quale era nata quell'ammirevole opera.

Benedetto XVI ha percorso lentamente il lungo corridoio centrale della basilica mentre l'assemblea —settemila persone all'interno e sessantamila all'esterno del tempio— interpretava il canto d'ingresso, con un solo cuore e una sola voce. E, una volta giunto alla sede presidenziale, abbiamo potuto vedere che il suo sguardo contemplativo percorreva quel bosco di palme di pietra e si soffermava su molti dettagli di questa chiesa unica al mondo, frutto dei tre libri ai quali —come il Pontefice avrebbe detto nell'omelia— s'ispirò Gaudí per erigere questo monumento in onore di Dio: il libro della natura, il libro delle Sacre Scritture e il libro della liturgia.

È stata una celebrazione indimenticabile per tutti e in primo luogo per il Santo Padre, che mi ha detto: «Della celebrazione di questa mattina conserverò un ricordo indelebile.» È nota la sensibilità estetica di Benedetto XVI. Già in diversi testi, prima di giungere al Pontificato, aveva affermato che l'esperienza della bellezza è un cammino verso il mistero e, in definitiva, verso Dio. Egli insegna che, al di là della conoscenza razionale, c'è la conoscenza che offre la bellezza, che descrive come una forma superiore di conoscenza, visto che riguarda l'essere umano in tutta la sua profondità, lo strappa alla banalità, lo pone di fronte a se stesso e al mistero del mondo. E allo stesso mistero di Dio, fonte di ogni bellezza, come ha insegnato nella sua storica udienza agli artisti nella Cappella Sistina.

Il capolavoro di Antonio Gaudí non poteva avere una esegesi migliore dell'omelia di questa celebrazione, un testo bellissimo, che conserveremo come un dono ammirevole del nostro stimatissimo Papa. A Barcellona serbiamo anche un grato ricordo dell'interpretazione opportuna e originale, che ha fatto della celebrazione il direttore della Sala Stampa della Santa Sede parlando ai giornalisti: «La liturgia di questa mattina è stata l'espressione più solenne, più articolata fra uomo e Dio che ho visto in questi cinque anni di Pontificato.»

Ha contribuito molto a ciò la realizzazione curatissima del rito della dedizione di una chiesa, rito considerato dagli esperti come il gioiello della riforma liturgica. Desidero anche esprimere la nostra gratitudine al maestro della cerimonie pontificie, come pure ai suoi collaboratori, per la loro così saggia e comprensiva collaborazione con le persone incaricate di preparare la cerimonia. La parte musicale meriterebbe una riflessione a parte. Per noi è stato molto significativo fare la professione di fede con il canto del simbolo degli apostoli dinanzi al successore di Pietro, che ci aveva confermati nella fede, e farlo con una melodia molto popolare in Catalogna, musicata dal sacerdote di Vic Lluís Romeu. E cantare il «Virolai» alla Vergine di Montserrat, patrona delle nostre diocesi, che è come l'inno dei cattolici catalani.

Per il disegno del tempio della Sagrada Família Antoni Gaudí s'ispirò alla descrizione della Gerusalemme celeste del libro sacro dell'Apocalisse. In quella splendida cornice, quel giorno, il nostro amato Papa Benedetto, il rito della dedizione così ricco di simboli, il nostro Antoni Gaudí, che speriamo sia il primo architetto beatificato nella storia della Chiesa, il suo tempio originalissimo e unico al mondo e l'assemblea attiva e partecipe, in quelle tre ore hanno scritto insieme un bellissimo inno di lode e gloria a Dio che ci ha fatto pregustare la liturgia del cielo.

Il Papa ha presieduto e celebrato il rito con grande devozione e ci ha dato un alto esempio di quello che è *l'ars celebrandi*. Come ha scritto il teologo Josep Maria Rovira Bellosó: «Benedetto XVI ha mostrato la sua profonda pietà. La sua voce si è eclissata dietro la sua fede umile e gioiosa. Per questo il Papa è venuto a Barcellona. Per insegnarci che è bello vivere di fronte a Dio.» Noi, soprattutto nella diocesi di Barcellona, abbiamo ora una sfida e un impegno ai quali ci stiamo già dedicando: far sì che quello che il Papa ci ha mostrato e ci ha detto quella domenica sia, anche per noi, un «ricordo indelebile».

† Lluís Martínez Sistach
Cardinale Arcivescovo di Barcellona

Secretaria general

Nomenaments parroquials

03.01.11— Rvd. Sr. Krzystof Jaworski, Vicari de la Parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida, de l'Hospitalet de Llobregat.

19.01.11— Rvd. Sr. Jesús Ferrández Aragües, SchP, Vicari de la parròquia de Sant Josep de Calassanç, de Barcelona.

Nomenaments no parroquials

31.12.10— Dr. Jordi Sánchez Bosch, Censor Teòleg de la Causa sobre presumpte martiri del servent de Déu Gil Parés Vilasau i onze companys.

03.01.11— Rvd. Sr. Krzystof Jaworski, encarregat de la cura pastoral de la comunitat catòlica polonesa resident a l'Arxidiòcesi de Barcelona.

18.01.11— Sra. Glòria Barrete Vélez, membre del Consell pastoral diocesà, en representació de la Delegació de pastoral universitària i Associacions del món de la Cultura fins al novembre de 2012.

25.01.11— Fundació Escola Cristiana de Catalunya.

Sr. Manel Ros Biosca i Sr. Joan Ricart Nicolau: prorrogats quatre anys en el càrrec de membres del patronat de la fundació.

25.01.11— Causa Gil Parés i onze companys.— Nomenament de tribunal per al trasllat de despulles: Jutge Delegat, Dr. Francesc Xavier Bastida Canal; Promotor de Justícia, Dr. Homer Val Pérez; Secretari, Mn. Bernat Gimeno Capín.

Institucions d'Ensenyament Superior

El Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona com a Gran Canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya nomena:

12.01.11— Rvd. Dr. Joan Carrera Carrera, SJ, com a professor ordinari de l'Institut de Teologia Fonamental, agregat a la Facultat de Teologia de Catalunya.

El Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona com a Gran Canceller de la Facultat de Filosofia de Catalunya confereix **MISSIÓ CANÒNICA** als següents professors:

31.01.11— Rvd. Dr. Joan Carles Elvira Husé, OSB.

31.01.11— Dr. Francisco José Núñez Mosteo.

Cartes

Als rectors de les parròquies de l'arxidiòcesi

Assumpte: comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona en relació a la petició de dependències parroquials o locals eclesials per a realitzar la consulta sobre la sobirania.

Benvolgut Sr. Rector, Déu vos guard.

Per indicació del Consell Episcopal, us fem arribar a vosaltres els rectors l'escrit adjunt de l'Arquebisbat de Barcelona en relació a la petició de dependències parroquials o locals eclesials per a realitzar la consulta sobre la sobirania, consulta promoguda per diverses associacions.

En l'esmentada comunicació, us indiquem els criteris que cal que tingueu presents en el cas que aquestes associacions us facin la petició.

Amb la meva salutació cordial,

Sergi Gordo Rodríguez, prev.
Secretari general i Canceller

Barcelona, 18 de gener de 2011

Comunicació de l'Arquebisbat de Barcelona als rectors de les parròquies en relació a la petició de dependències parroquials o locals eclesials per a realitzar la consulta sobre la sobirania

Darrerament s'ha presentat en alguns llocs de la nostra arxidiòcesi la petició de realitzar la consulta sobre la sobirania en dependències de les parròquies o en altres locals eclesials, promoguda per diverses associacions.

Davant d'aquestes peticions, l'Arquebisbat de Barcelona manifesta als responsables de parròquies i locals eclesials el següent:

1. El Concili Vaticà II afirma que «la comunitat política i l'Església són, cada una en el seu camp, autònomes i independents l'una de l'altra» (Constitució *Gaudium et Spes*, núm. 76). Això demana respectar la identitat de cadascuna d'aquestes dues comunitats: l'Església i la comunitat política.
2. Actualment la nostra societat viu en llibertat democràtica i les diverses opcions sobre la configuració de la societat s'han d'exposar en els llocs adients.
3. Una consulta com la que es planteja en aquest cas, pot portar una divisió entre els membres de la comunitat cristiana, ja sigui per la pregunta a respondre, ja sigui per l'oportunitat o pel lloc on es realitza.
4. Per això aquestes consultes i les reunions preparatòries o posteriors a la consulta no s'han de realitzar en cap cas en dependències de les parròquies o en altres locals eclesials.

Barcelona, 18 de gener de 2011

In pace Christi

Mn. Domènec Cols Puig

A l'edat de 82 anys, morí per aquest món, el dia 5 de gener de 2011, a la Residència Sacerdotal de Barcelona, Mn. Domènec Cols Puig. Havia nascut a Sant Pau d'Ordal (Alt Penedès), el dia 11 de setembre de 1928. Va estudiar al Seminari de Barcelona. Rebé el sagrament de l'Orde, l'any 1952, en la nombrosa ordenació sacerdotal de l'Estadi de Montjuïc, durant el Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona.

El mateix any fou nomenat coadjutor de la parròquia del Santíssim Salvador del Vendrell. L'any 1954, coadjutor de la parròquia de la Mare de Déu de la Pau, de Barcelona. El 1955 coadjutor de la parròquia de Sant Just i Pastor de Barcelona. L'any 1956 es nomenat beneficiat Mestre de Capella de la Santa Església Catedral de Barcelona. L'any 1957 capellà segon de la Residència i Col·legi «Lestonac» de la Companyia de Maria. L'any 1962 és professor de Religió, del col·legi Dominiques de la Presentació, del c/ St. Lluís, de Gràcia. L'any 1963 organista i Mestre de capella de la parròquia de la Verge de Gràcia i Sant Josep de Barcelona. L'any 1965, director espiritual de l'anterior col·legi de Dominiques. L'any 1971, capellà del Reial Monestir de Santa Maria de Valldoncella de Barcelona. L'any 1983 és nomenat adjunt de la parròquia de Sant Esteve de Castellar del Vallès, i l'any 1987, organista i adjunt amb facultats de vicari de la parròquia de Sant Feliu de Sabadell.

L'any 1989 és nomenat canonge i organista de la S.E. Catedral de Barcelona. El 2002 rep el nomenament com a membre de la Comissió del 50è Aniversari de la celebració de XXXV Congrés Eucarístic Internacional de Barcelona.

Mn. Cols havia estudiat música a França, Holanda Alemanya i Espanya. Ha estat l'autor de la música de tot «l'Ofici Diví» en català i en castellà i de moltes altres

obres. També fou l'autor de molts oficis de diferents Ordres Religioses, així com col·laborador, des de l'inici, del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. Tocà l'orgue de la catedral de Barcelona, en el casament de la Princesa Cristina amb Urdangarín.

El dia 7 de gener tingué lloc, a les onze hores, a la capella de la Residència Sacerdotal de Sant Josep Oriol de Barcelona, una celebració eucarística de comiat a Mn. Domènec Cols, organista i que amb les seves melodies, cants i música ressaltava les celebracions litúrgiques. Assistiren tots el preveres residents, així com la comunitat de religioses de la Santa Creu que l'atengueren. La missa fou presidida pel bisbe auxiliar de Barcelona Mons. Sebastià Taltavull. Presidiren el dol la seva germana, familiars i amics. Tot seguit, les seves despulles foren traslladades a la parròquia de la Puríssima Concepció de Barcelona, d'on ell formava part de l'equip sacerdotal. Presidí la missa exequial el bisbe emèrit, Mons. Pere Tena, a la qual assistiren gran nombre de fidels, amics i també familiars.

També es va celebrar una missa a la S.E. Catedral de Barcelona, presidida pel Dr. Joan Guíteras.

A Mn. Cols li agradava molt la frase de Gabriel Marcel, que solia repetir en moments difícils: «No podem oblidar que la raó de la nostra esperança és Jesucrist.»

Mn. Jaume Sust i Sust

Va morir en la pau de Crist el dia 18 de gener de 2011 a Barcelona. Va néixer a Barcelona el 19 de març de 1926. Després de cursar el estudis de batxillerat, va entrar al Seminari de Barcelona. Cursà els estudis de Filosofia i dos anys de Teologia amb un gran aprofitament. Els tres darrers anys de Teologia els cursà a Roma, a la Pontifícia Universitat Gregoriana. A Roma rebé l'ordenació sacerdotal el 23 de desembre de 1950.

De retorn a Barcelona, va viure una intensa etapa de servei pastoral a aquestes parròquies: vicari de Santa Eulàlia de Mèrida, a l'Hospitalet (1951-1952), vicari d'Argentona (1952-1953), vicari de la Santíssima Trinitat i de Sant Jaume, a Barcelona (1953-1955). L'any 1953 fou nomenat capellà de les Religioses de Maria Reparadora (c. Casp/Girona)

A la Universitat de Barcelona cursà la llicenciatura en Ciències Químiques i per aquesta raó des de l'any 1955 fou professor de Ciències al Seminari Menor de Santa Maria de Montalegre, a Tiana, i professor provisional de Matemàtiques al Seminari Major (1956).

També aquest any fou nomenat capellà i professor del col·legi de Jesús-Maria, al Passeig de Sant Gervasi de Barcelona. La seva llarga dedicació a aquest centre la va compaginar amb altres activitats, com la de professor del Col·legi del Reial Monestir de Santa Isabel (des de l'any 1961) i confessor de les religioses del Sanatori Marítim (1966). Fou també viceconsiliari de l'Agrupació Catòlica de Graduades i consiliari d'altres associacions religioses.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima va celebrar-se el dia 20 de gener de 2011, a les 11.30 hores del matí, al Tanatori de Sant Gervasi de Barcelona (carrer Carles Riba, 10-12). Varen concelebrar Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de la nostra diòcesi, i 11 preveres, molts d'ells companys de curs del difunt. A petició de Mons. Pere Tena, presidí la missa i pronuncià l'homilia Mn. Francesc Nicolau, amic de Mn. Sust i company seu durant molts anys en l'ensenyament de les Matemàtiques i les Ciències en els nostres Seminaris i altres centres.

Mn. Francesc Nicolau, a l'homilia, va dir que quan els cristians ens reunim per celebrar l'eucaristia amb motiu de la mort d'un familiar o amic ho fem amb dos objectius: primer, pregar pel difunt, que el bon Déu el deslliuri de la pena que li correspon per purificar-se del tot de les seves faltes, i, segon, per treure'n nosaltres un fruit espiritual, que és en ordre a ajudar-nos a la nostra vida cristiana. «Avui —va continuar dient Mn. Nicolau— en el primer objectiu pregarem per un sacerdot, molt amic nostre, i ens sentirem joiosos de poder-li demostrar encara avui la nostra estimació. I en el segon, tot recordant els bons exemples que ens donà, meditarem en el terme de la nostra vida, bo i aprofitant les lliçons que la litúrgia ens posa per meditar. Hem escoltat les benaurances que són indicacions que el Senyor ens posa per fer el camí cap al cel: despreniment dels béns terrenals, paciència en les tribulacions, mansuetud, anhel de perfecció, bondat compassiva, puresa de cor, ser portadors de pau i soferts en la persecució. No cal dir que mossèn Jaume seguí aquest camí i es complaurà en nosaltres si també el seguim. Amén.»

Mons. Pere Tena, després de resar les darreres pregàries del ritual de les exèquies, va dirigir unes paraules a tots els presents. Va recordar que Mn. Sust i ell eren del mateix curs i que eren veïns de pupitre al Seminari, perquè els seminaristes es posaven a classe per ordre alfabètic dels cognoms, i els de Sust i Tena eren, per això mateix, sempre propers. I acabà donant les gràcies a la família de Mn. Sust pel llarg i generós servei d'aquest a la diòcesi. Que Déu li concedeixi el repòs etern.

Mn. Joan Serra Fontanet

Mn. Joan Serra Fontanet, morí a l'edat de 85 anys, a la Residència Sacerdotal de Sant Josep Oriol de Barcelona, el dia 24 de gener de 2011. Havia nascut el 13 de desembre de 1925 al Vendrell, província de Tarragona i bisbat de Barcelona.

Va estudiar al Seminari de Barcelona i fou ordenat prevere l'any 1950, a la parròquia de Santa Maria del Taulat. El mateix any fou nomenat coadjutor de la parròquia de Santa Eulàlia de Vilapicina de Barcelona, i coadjutor de la parròquia del Prat de Llobregat. El 1951 coadjutor de la parròquia del Sagrat Cor de Barcelona. El 1954 ecònom de la parròquia de Santa Magdalena de Bonastre, i el 1957 rector de dita parròquia. L'any 1959 regent de Sant Pere Armengol de Barcelona.

L'any 1961 ecònom de la parròquia de Sant Paulí de Nola, de Barcelona, on va edificar el temple.

L'any 1975, d'acord amb facultats del cànon 476, és enviat a la parròquia de l'Esperit Sant, de Barcelona. L'any 1976 és nomenat director espiritual de l'INEM «Bernat Metge» de Barcelona, i nomenat regent de la parròquia de l'Esperit Sant de Barcelona. L'any 1983 rep el nomenament d'ecònom. Després de vint-i-cinc anys al servei pastoral, l'any 2000 renuncia al càrrec de rector de la parròquia de l'Esperit Sant de Barcelona i es jubila. L'any 2002 és adscrit a la mateixa parròquia de l'Esperit Sant de Barcelona i es retira a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona. Des de l'any 2004 fins a la seva mort va publicar per Internet «Recursos homilètics-homilies (Cicle A, B i C)» així com documents-pastorals, etc. en la Web de l'Arquebisbat de Barcelona: www.mossenjoan.tk i en www.arqbcn.org.

El dia 26 de gener s'oferí una eucaristia presidida per bisbe emèrit Mons. Pere Tena, company de curs de Mn. Joan, a la Residència Sacerdotal, en què ressaltà la frase de Sant Pau, quan en la segona carta a Timoteu, li diu: «que tingui sempre present la Resurrecció de Jesús»: Concelebraren 39 preveres residents. Presidiren el dol els seus familiars i la comunitat de Germanes de la Santa Creu. Tot seguit foren trasllades les seves despulles per oferir-li la missa «in corpore insepulto», a la parròquia de l'Esperit Sant de Barcelona. Presidí Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona. Concelebraren el rector Mn. Miquel Venque i d'altres preveres amics i veïns. Presidiren el dol els seus familiars. Al final de l'homilia Mons. Sebastià digué: «Cridat a la llibertat per sempre, per a viure unit a Crist Ressuscitat, avui encomanem Mn. Joan a la seva misericòrdia, ell que va servir a l'Església amb amor com a pastor i amb amor va predicar la Paraula de la Veritat, Jesucrist.»

Que el Senyor l'hagi rebut en el seu Regne.

Consell Pastoral Diocesà

Crònica de la cinquena reunió del trienni 2009-2012 (22/01/11)

El dissabte 22 de gener de 2011, sota la presidència del Sr. Cardenal Arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, es reuneix el Consell Pastoral Diocesà (CPD), de les 10.30 a les 13.50 hores, a la sala Sant Jordi del Seminari Conciliar.

L'acompanyen a la presidència Mons. Sebastià Taltavull, Bisbe auxiliar i Vicari general, i els membres del Secretariat del Consell, Sra. Anna Basiana, Sr. Carlos-Víctor Paunero i Dr. Sergi Rodríguez López-Ros, que actua com a Secretari, així com el Dr. Salvador Pié, ponent de la sessió.

1. Pregària

S'inicia la reunió amb la pregària de Tèrcia.

2. Salutació del Sr. Cardenal

El Sr. Cardenal Arquebisbe agraeix la presència a tots els consellers, en la sessió posterior a l'estada del Sant Pare a Barcelona.

El Sr. Cardenal recorda que el tema principal que avui es tractarà és en relació a l'aplicació del Pla Pastoral Diocesà pel que fa al primer objectiu: «Conèixer, celebrar i viure la Paraula de Déu.» En l'ordre del dia es demanava de respondre a aquests quatre punts, per preparar la reflexió:

- a) Com s'ha aplicat aquest objectiu a la vostra parròquia, arxiprestat o sector funcional?
- b) Com difondre i aplicar a l'arxidiòcesi, en relació al primer objectiu del Pla Pastoral Diocesà, la nova exhortació postsinodal *Verbum Domini*?
- c) En què s'ha insistit més? Què s'ha accentuat més?
- d) Quines novetats, experiències i resultats s'han realitzat?

3. Aprovació de l'acta de la reunió anterior

L'assemblea aprova per aclamació l'acta de la reunió del 16/10/2010.

4. Reflexió sobre el tema *Conèixer, celebrar i viure la Paraula de Déu*

El Sr. Cardenal Arquebisbe presenta el Dr. Salvador Pié, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya i de la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, que fa una reflexió inicial sobre el tema. Va assistir com expert al Sínode Episcopal sobre la Paraula de Déu i presenta ara la recent exhortació apostòlica postsinodal *Verbum Domini*.

Dos anys després del Sínode dels Bisbes sobre «La Paraula de Déu en la vida i la missió de l'Església» (2008), Benet XVI publica l'Exhortació Apostòlica Postsinodal, «La Paraula del Senyor» (*Verbum Domini*: 2010), que és un document del *magisteri ordinari* del Papa de caràcter «exhortativopersuasiu» al qual hi correspon respondre amb «un assentiment religiós de l'esperit» (LG 25; CDC 752; cf. la nostra, *Eclesiologia*, Salamanca 2009, 506.508).

El Sínode del Bisbes —format per representants de cada episcopat amb experts— és una institució nova en l'Església creada pel papa Pau VI (any 1964) i recollida pel concili Vaticà II (CD 5) per expressar millor la corresponsabilitat —com a col·legialitat episcopal— en Església de tots els Bisbes amb el Papa. En aquests quarantacinc anys de postconcili se n'han celebrat catorze de generals i nou de sectorials. El tema escollit és enviat a tots els bisbes i a les seves esglésies perquè suggereixin punts a tractar. Cada Sínode conclou amb la votació per dues terceres parts d'unes proposicions sobre el tema fetes al Papa, el qual publica posteriorment la corresponent Exhortació Apostòlica Postsinodal (cf. *Eclesiologia*, 415-418).

El tema del Sínode sobre «La Paraula de Déu» de 2008, i l'Exhortació corresponent «Paraula del Senyor» (2010), parteix d'un dels documents més importants del Vaticà II (1962-1965): la Constitució Dogmàtica sobre la Revelació (*Dei Verbum*), que rellança la importància de la Paraula de Déu en l'Església amb aquests punts centrals: la Revelació primàriament és «*el Déu mateix que es manifesta*», i per això té la seva «*plenitud en Jesucrist*» (cap. I); la seva transmissió es fa en l'Església, per mitjà de la Tradició viva de «la seva doctrina, vida i culte» (cap. II), i, particularment, en l'Esclitura que, a l'ésser inspirada, és «Paraula de Déu» (cap. III). Per això, «l'Església ha venerat sempre les Esclitures —*taula i pa de la Paraula*— com també ha venerat el cos mateix del Senyor —*taula i pa de l'Eucaristia*—»; d'aquí que calgui la freqüent lectura de la Bíblia: «perquè la ignorància de les Esclitures és ignorància de Crist» (cap. VI).

* **L'Exhortació Apostòlica, *La Paraula del Senyor***, és un text ample que es llegeix bé, dividit en tres parts que de forma original segueixen el pròleg de l'Evangeli de Joan:

1. **Primera part:** «La Paraula de Déu» (*Jn* 1,1.14) és la part més teològica que subratlla com l'expressió «Paraula de Déu» es fa servir de diverses maneres, com un cant a moltes veus —per això és diu que és un *ús analògic*—, essent el seu referent primer Jesucrist, «Verb/Paraula fet carn» (*Jn* 1,14); el «llibre de la natura» forma part d'aquesta simfonia; igualment, «s'expressa en la història de la salvació i en la predicació dels Apòstols»; per això es transmet en la Tradició viva de l'Església, essent l'Antic i el Nou Testament la Paraula de Déu testifica-

da i inspirada divinament». Tot això fa entendre perquè en l'Església es venera tant la Sagrada Escripura, encara que la fe cristiana no és una «religió del Llibre»: donat que *el cristianisme és «la religió de la Paraula de Déu»* i no «d'una paraula escrita i muda, sinó del Verb encarnat i viu» (núm. 7).

2. Per tant, la clau per a llegir la Paraula de Déu de la Bíblia és Jesucrist («Cristologia de la Paraula», núms. 11-13: *la novetat teològica d'aquest document!*). D'aquí que els Pares de l'Església qualificaven Jesús com «la Paraula/Verb abreujada, breu o sintètica», i deien que «a través de totes les paraules de l'Escripura, Déu només diu una Paraula, el seu Verb únic o Paraula única, en el qual ell es diu totalment (cf. *He* 1,1-3) (text citat pel *Catecisme*, núm. 102)» (núm. 18).
3. Cal entendre el lligam entre la inspiració i la veritat de la Bíblia (núm. 19), tal com recorda el Vaticà II quan diu que inspiració significa que l'Escripura comunica no una veritat qualsevol, sinó «la veritat que Déu volgué consignar-hi per a la *nostra salvació*» (DV 11). Aquesta precisió sobre la veritat per a la salvació que aporta l'Escripura fa entendre què significa *Paraula de Déu*: és aquella paraula que *només Déu pot dir* perquè porta la *salvació plena*, ja que «Déu escolta la necessitat de l'home i el seu clam, i per això el fruit de la Sagrada Escripura és la plenitud de la felicitat eterna; on seran sadollats tots els nostres desitjos» (núm. 23). Per això, a l'inici i a la fi s'afirma que Paraula de Déu significa «la Paraula *definitiva* que Déu diu a la humanitat» (núm. 11), que per això esdevé «Paraula *definitiva* de Déu sobre el cosmos i la història» (núm. 121).
4. La interpretació de l'Escripura —*en perspectiva cristològica*— és la secció més extensa i parteix d'aquesta afirmació central: «el lloc *originari* de la interpretació de la Bíblia és la vida de l'Església» (núm. 29); els tres criteris són (DV 12): 1) *la unitat de tota l'Escripura*; 2) *la Tradició viva* de l'Església; 3) *l'analogia o coherència amb la fe* (núm. 34); a més, cal tenir present «el *sentit espiritual* que és el sentit expressat pels textos bíblics llegits sota la influència de l'Esperit Sant en el context del misteri pasqual de Crist i de la vida que en prové» (núm. 37), ja que «tota l'Escripura és un sol llibre i aquest llibre és Crist; d'aquí que qui doni unitat a totes les Escripures en relació amb l'única Paraula que és la persona de Crist» (núm. 39); per això «*el Nou Testament està amagat en l'Antic Testament i l'Antic es manifesta en el Nou*», ja que «l'Antic és profecia del Nou Testament i el millor comentari a l'Antic és el Nou Testament» (núm. 41). Per no caure en la lectura fonamentalista «literalista» cal la «lectura creient de la Bíblia» (núm. 44). Clou el testimoni dels sants (ns. 48 s.: de St. Antoni Abat... fins a Teresa de Calcuta i Edith Stein...).
5. **Segona part:** «La Paraula en l'Església» (*Jn* 1,12) afirma que «la litúrgia és lloc *privilegiat* de la Paraula de Déu» (núm. 52), la qual amb l'Eucaristia formen dues taules (*Jn* 6 i *Lc* 24; núms. 53-55), relació que accentua la «sacramentalitat» de la Paraula de Déu (núm. 56). Es presenta, alhora, «el ministeri del lectorat com a ministeri laical» (núm. 58), per a homes i dones, responent així a la proposta sinodal sobre la possibilitat d'un ministeri «instituit» femení, tenint present la contribució del «geni femení» (Joan-Pau II) al coneixement de l'Escripura

- (núm. 85). Sobre l'homilia es suggereixen aquestes preguntes: «què diuen les lectures proclamades? què em diuen a mi personalment? què he de dir a la comunitat, tenint en compte la seva situació concreta?» (núm. 59).
6. Sobresurt en aquesta part un petit i útil *vademècum sobre Paraula de Déu i Litúrgia* (núms. 66-71): cal promoure celebracions de la Paraula de Déu (temps litúrgic, festes, missions, recessos...; núm. 65), atenció al silenci «com a part de la celebració» (núm. 66), «proclamació solemne» (utilitzar l'Evangelari, cant de la salutació i del final, núm. 67), atenció especial a l'ambó i a «un lloc visible i d'honor» per a la Bíblia en cada Església (núm. 68), exclusivitat del textos bíblics (núm. 69), cant bíblicament inspirat (núm. 70), atenció als discapacitats de la vista i de l'oïda (núm. 71).
 7. Centrats en *la Paraula de Déu en la vida eclesial* s'exhorta a poder aspirar a «l'alt grau de la vida cristiana ordinària» (núm. 72) que suposa, a «l'animació bíblica de la pastoral» (núm. 73), la catequesi (núm. 74), la formació bíblica (núm. 75), i l'ampli camp de les vocacions (núms. 77-83): ministres ordenats; candidats a l'Ordre sagrat; vida consagrada; fidels laics a qui cal donar «oportunitats formatives» (núm. 84), i matrimoni i família que en la Paraula de Déu troba «la seva identitat» (núm. 85).
 8. De forma molt rellevant es presenta «*la lectura orant de l'Esriptura o lectio divina*» —el mètode estrella del Sínode—, unida estretament a la litúrgia (núm. 86), que parteix de la *lectura, meditació, oració i contemplació*, i a les quals s'afegeix com a conclusió *l'acció* (núm. 87). Clouen dos punts: un, sobre la pregària mariana, i l'altre, sobre la Terra Santa com a «cinquè Evangeli» (núms. 88 s.).
 9. **Tercera part:** «La Paraula al món» (*Jn 1,18*) comença de nou justificant el significat de la Paraula de Déu definida com *paraula d'esperança* (cf. *1Pe 3,15*), ja que l'home necessita la “gran esperança” per a poder viure el seu present, que és el Déu que té un rostre humà i que ens “ha estimat fins a l'extrem” (cf. *Jn 13,1*)» (núm. 91). L'anunci de la Paraula té com a contingut el regne de Déu (cf. *Mt 1,14-15*), que és la persona mateixa de Jesús» (núm. 93). Segueix l'accent en la missió als no cristians (núm. 95), i, sobretot, en la nova Evangelització: «dels batejats, però no prou evangelitzats» (núm. 96), així com una preciosa síntesi sobre el testimoni i la seva credibilitat (núms. 97 s.); bellament es subratlla la Paraula de Déu i el compromís en el món (els «petits»: *Mt 25,40*; justícia; pau; caritat; joves; emigrants; sofrents; pobres; creació: núms. 99-108).
 10. Un punt molt significatiu és el dedicat al valor de la cultura amb la preciosa afirmació de «la Bíblia com a un gran codi per les cultures» (núm. 110), l'apreciació envers els artistes «enamorats de la bellesa» (núm. 112) i el valor del diàleg interreligiós (núms. 117-120). Es clou «*exhortant a tenir cada vegada més familiaritat amb l'Esriptura*» (núm. 121), rellançant la nova evangelització i la nova escolta (núm. 122, ja citada al núm. 96), l'alegria que la Paraula suscita (núm. 123, ja present al núm. 2) amb un delicat final sobre Maria «la Mare de la Paraula de Déu i la Mare de l'alegria» (núm. 124).

Aportacions dels consellers

A partir d'aquestes reflexions, i de les quatre preguntes enviades en l'ordre del dia, els consellers fan les seves aportacions.

- Arxiprestat de Sarrià:** en l'àmbit parroquial s'organitzen cursos bíblics, tallers de *Lectio divina* i recessos de Quaresma i Advent, així com una vetlla de pregària per a joves que demanen ser iniciats en la Paraula de Déu. També s'accentua la formació dels lectors de la Missa. Cal aprofundir en les lectures per aplicar-les a la pregària.
- Instituts de vida consagrada i Societats de vida apostòlica:** des de fa tres anys se celebra una trobada setmanal de grup sota el títol «Pregar la Paraula». La qüestió central és passar de *comentar* el text a *pregar amb* el text. Sovint el grup està massa acostumat a la presència d'un prevere.
- Universitat Ramon Llull:** en el temps forts litúrgics, dins del curs acadèmic, es resa part de l'Ofici Diví, se celebra l'Eucaristia i s'ofereixen llocs de trobada. També s'organitzen cursos amb reconeixement acadèmic. El grup de persones que participa és reduït, però els universitaris acullen bé la crida al compromís. Cal fer més visibles els encarregats de pastoral a les escoles i facultats, que sovint són seglars (professors) més que no preveres.
- Arxiprestat de la Sagrada Família:** hi ha grups de reflexió que funcionen sense consiliari. S'ha estat posant l'accent en el ministeri del Lectorat, organitzant cursos. Cal donar a aquestes iniciatives una dimensió arxiprestal.
- Delegació de pastoral universitària i associacions del món de la cultura:** es disposa molta confiança en els preveres i no tanta en els seglars, que són molts i ben formats. Cal que l'Església aposti per ells. L'anunci ha de passar per la trobada amb el Tu a través de la convivència amb el tu de persones que tinguin una experiència que arribi a tocar el cor.
- Delegació de Pastoral Obrera:** es treballa la Paraula al Món a partir de la Revisió de Vida, posant-hi l'accent en el «jutjar»: il·luminar la vida a la llum de l'Evangeli. Es potencia la formació de consiliaris seglars. També s'organitzen Estudis de l'Evangeli.
- Arxiprestat de Poble Nou:** Es fa formació sobre *Lectio divina*, a partir de la «tècnica de la lectura». En la trobada arxiprestal es treballarà com la Paraula pot alimentar la solidaritat en temps de crisi, en destacar la caritat com expressió de la Paraula.
- Arxiprestat de Proveçals-Besós:** en l'àmbit parroquial se celebren Vespres i Laudes, sovint presidides per un seglar, i s'organitzen Grups de Bíblia, així com recessos oberts a totes les parròquies de l'arxiprestat. També s'estudia l'Evangeli per preparar l'homília dominical. Algunes parròquies organitzen un Espai de Comu-

nió, un cop al mes, basades en ponències i un treball posterior. I tres parròquies celebren una Eucaristia conjunta.

- Arxiprestat de Sant Gervasi:** la Paraula de Déu sempre ha estat objecte d'atenció preferent a través de diversos grups. Es posa l'èmfasi en la Paraula, fent-la present a totes les activitats. A la parròquia de la Mare de Déu de Núria s'ha celebrat una exposició bíblica. Cal posar la Paraula en un lloc preeminent als temples.
- Moviments diocesans de la família:** hi ha cursos de formació permanent, amb ponències i recessos.
- Arxiprestat de Gramenet:** entre les iniciatives, destaquen les trobades arxiprestals, recessos de Quaresma i trobades de lectura amb pregària. Cal millorar la formació dels lectors.
- Arxiprestat del Maresme:** s'organitzen cursos per a lectors, per evitar la improvisació en les lectures. També hi ha xerrades quaresmals. Es destaca l'Escola de Teologia del Maresme. Cal més exegesi a les homilies.
- Arxiprestat de la Cisa:** a les parròquies hi ha una comissió per preparar cada Missa. També hi ha documents per dinamitzar els Grups de Litúrgia i xerrades de formació de seglars. Cal una exegesi més vinculada a la vida quotidiana.
- Moviments diocesans d'adults:** existeixen Grups d'Estudi de l'Evangelí i, per Quaresma, el Moviment de Professionals Catòlics de Barcelona ha celebrat recessos on es medita la Paraula de Déu amb l'ajut d'audició musical (per exemple, la Passió segons Sant Mateu de Bach). Cal treballar la lectura orant de la Paraula.
- Arxiprestat de Sant Andreu:** en l'àmbit parroquial hi ha cursos de formació permanent i Grups d'estudi de l'Evangelí quinzenals, que a la Quaresma treballen especialment les lectures de l'Antic Testament. A la «Missa amb infants» es té cura d'explicar-los les lectures i, de fet, a la Cavalcada els reis adoren l'Infant i li fan una «ofrena» per al Banc d'Aliments.
- Arxiprestat de Gràcia:** les parròquies preparen els catequistes mitjançant recessos a l'Advent i Quaresma. També promouen la participació dels seglars a les lectures. Periòdicament es fan pregàries (Rosari, Vespres) i, un cop l'any, es fa un rominatge arxiprestal a Montserrat i es participa a la Cavalcada de Reis.
- Instituts de vida consagrada i Societats de vida apostòlic:** es destaca l'experiència de treball a una obra de Càritas amb joves immigrants des de l'escolta a partir de la Paraula, intentant reconvertir el patiment en una situació de fe.
- Arxiprestat de Rambles-Poble Sec:** Cal donar més importància a la preparació dels lectors. La lectura, dins la litúrgia, pot esdevenir una oportunitat d'acollida.

—**Moviments diocesans d'adults:** un gran nombre de parròquies tenen la Paraula de Déu com a eix de les seves activitats, a través de la lectura conjunta, el seu estudi i/o reflexió. Altres han creat grups per iniciar-se en la *Lectio divina*, han potenciat l'assistència a la pregària de Vespres (més fàcil que a Laudes), s'han donat xerrades sobre llibres bíblics i s'ha posat l'èmfasi en la importància cabdal de la Bíblia com a «llibre de capçalera», entre d'altres.

El Sr. Secretari valora la diversitat d'iniciatives que giren a l'entorn de la relació entre la Paraula i la persona, la comunitat i la solidaritat, com a capes concèntriques que l'encarnen en la consciència, en l'Església i en el poble de Déu.

El Dr. Salvador Pié llegeix breument un fragment de *L'Elogi de la Paraula*, de Joan Maragall, per il·lustrar la importància de la Paraula en la vida cristiana.

Finalment el Sr. Cardenal Arquebisbe agraeix la presència i l'aportació del Dr. Salvador Pié, que ens ha fet reviure la comunió amb el darrer Sínode episcopal. També es mostra impressionat pel treball que es fa a la nostra arxidiòcesi. Destaca que *Conèixer, celebrar i viure la Paraula de Déu* és l'objectiu més important del Pla Pastoral, perquè la Paraula té un valor gairebé sacramental.

5. Informacions diocesanes

5.1. Visita del Sant Pare a Barcelona

El Sr. Cardenal Arquebisbe destaca que la visita del Sant Pare, el dia 7 de novembre, per dedicar el temple de la Sagrada Família i proclamar-la Basílica. Va ser un esdeveniment històric que el propi Benet XVI va reconèixer haver viscut com «un record inoblidable». Una mostra d'aquesta satisfacció va ser el fet de triar, per il·lustrar la seva Nadala, un detall de la façana del naixement de la Sagrada Família.

També destaca la bona organització, elogiada per tothom, amb gran importància del voluntariat. La gran participació a tots els actes, destacant-hi la dels joves la nit de l'arribada, l'elecció de l'itinerari i el fet de celebrar l'acte de la tarda a l'Hospital del Nen Déu va fer que el Sant Pare afirmés que se sentia «com a casa».

Ja s'han publicat els missatges i les homilies del Sant Pare, així com l'exhortació pastoral del Sr. Cardenal Arquebisbe *Preparem amb el Papa els camins del Senyor*.

Explica alhora que s'estan organitzant diverses activitats a la nova Basílica, com ara dues ordenacions presbiterals (en la festivitat de Sant Josep i el 25 de setembre), una Missa amb famílies Diumenge de Rams, tres trobades arxiprestals (8 de maig, 5 de juny i 16 d'octubre), l'acollida als joves que visitaran Barcelona (del 13 a 15 d'agost) de camí a la Jornada Mundial de la Joventut de Madrid, una Missa pels difunts de l'arxidiòcesi (2 de novembre) i la celebració per la Jornada de la Família i la Vida (18 de desembre).

Els membres del CPD agraeixen al Sr. Cardenal Arquebisbe, amb un fort aplaudiment, el fet d'haver-los convidat a participar, en un lloc destacat, en la cerimònia de dedicació de la nova Basílica de la Sagrada Família.

Finalment destaca que el dia 10 de febrer, a les 19 hores, tindrà lloc a la Facultat de Teologia de Catalunya una jornada de reflexió sobre el missatge del Sant Pare a Barcelona.

5.2. Altres informacions

El Sr. Cardenal Arquebisbe informa que s'està treballant per garantir l'acollida de més de 15.000 joves que passaran per la nostra arxidiòcesi, del 12 al 15 d'agost, de camí cap a Madrid, per celebrar la Jornada Mundial de la Joventut del 2011.

6. Propera reunió del CPD

Els consellers acorden celebrar la sisena sessió del CPD el dia 14 de maig, a la mateixa hora i lloc.

7. Precs i preguntes

El Sr. Cardenal Arquebisbe agraeix l'assistència dels consellers i clou la reunió amb la pregària de l'*Angelus*.

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 197

Els dies 18, 19 i 20 de gener de 2011 ha tingut lloc la reunió n. 197 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a la Casa d'Espiritualitat «Maria Immaculada», de Tiana. La reunió ha estat presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, arquebisbe de Tarragona, i hi han assistit tots els seus membres.

1. En començar, després de la pregària inicial, Mons. Pujol ha saludat els bisbes i ha donat la benvinguda al nou bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell i Gomà, i ha tingut un record agraït per Mons. Jaume Traserra i Cunillera, bisbe emèrit de la mateixa diòcesi, pels seus molts anys de servei a la CET. Mons. Novell ha agraït l'acollida dels seus germans bisbes i la participació en la seva ordenació episcopal, tot posant-se al servei del treball pastoral conjunt de les diòcesis de Catalunya.

2. Tots els bisbes han agraït novament al Sant Pare Benet XVI la seva visita apostòlica a Barcelona per dedicar la basílica de la Sagrada Família i l'Obra Benèfic-Social del Nen Déu, i especialment el seu missatge encoratjador, la seva crida a posar Déu al centre de les nostres vides i a viure la fe amb joia, testimoniant-la amb la caritat ardent sobretot envers els més necessitats. Així mateix, els bisbes han expressat la seva felicitació al Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, per la seva labor pastoral a l'arxidiòcesi, que ha culminat amb la preparació i realització de la visita del Sant Pare.

S'adjunta com annex al present Comunicat la Nota dels bisbes de la CET en relació a la visita del Papa, feta pública el 14 del proppassat mes de novembre.

3. Mons. Pujol ha agraït també al Sant Pare que hagi decidit la pròxima beatificació del Servent de Déu, el Papa Joan Pau II. Els bisbes animen els fidels a participar, si els és possible, en aquesta beatificació, el diumenge 1 de maig, a Roma. Pròximament s'anunciarà les maneres de poder pelegrinar a Roma per a assistir-hi.

4. Mons. Pujol, en nom dels bisbes, ha felicitat el Cardenal Arquebisbe de Barcelona, Dr. Lluís Martínez Sistach, pel recent doctorat *honoris causa* que li ha estat conferit a la Pontifícia Universitat Catòlica Mare i Mestra, de Santiago de los Caballeros a la República Dominicana. El Sr. Cardenal ha agraït cordialment la felicitació.

5. Sobre l'assumpte de les obres d'art en litigi entre les Diòcesis de Lleida i Barbastre-Montsó, tots els Bisbes de Catalunya, reconeixent la complexitat de la qüestió,

que en aquests moments es troba sota la jurisdicció dels tribunals civils, manifesten que és la comunió eclesial entre els deixebles de Crist el bé més gran a preservar i a cultivar i, per tant, demanen que es puguin complir les decisions emanades de la Santa Seu sobre aquests béns eclesiàstics.

És per això que donen suport al que els Bisbes de Lleida i de Barbastre-Montsó han signat per al bé de la comunió entre les seves Esglésies germanes, amb estrets lligams més que centenaris. I demanen que la solució acordada que es pugui trobar, respecti sempre l'ús compartit d'un patrimoni religiós i cultural nascut per a la lloança de Déu i la catequesi dels fidels, i permeti que sigui posat al servei de tothom.

6. Amb motiu del 30è aniversari de la creació de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), els bisbes han donat gràcies a Déu pel do de la vida religiosa a les nostres diòcesis i han encoratjat els religiosos i religioses a viure, en comunió amb tota l'Església, el seu carisma propi amb fidelitat al seguiment del Crist.

El missatge dels bisbes amb aquest motiu s'inclou com annex al present Comunicat.

7. Mons. Pardo, bisbe de Girona i delegat de la CET per a la pastoral de joventut, ha presentat els membres de la Comissió Permanent del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ), Marisa Jiménez, de Tarragona, secretària general del SIJ, Mn. Carles Muñoz, delegat diocesà de joventut de Sant Feliu de Llobregat, el Sr. Lluís Plana, delegat diocesà de joventut d'Urgell i Mn. Antoni Roman, delegat diocesà de joventut de Barcelona, els quals han presentat als bisbes el programa d'actuacions previstes a les diòcesis catalanes i a Madrid, amb motiu de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) amb el Sant Pare Benet XVI, que tindrà lloc a Madrid a mitjans del pròxim mes d'agost.

La Sra. Jiménez ha informat que més de 60.000 joves, procedents de diverses diòcesis d'Europa i d'Amèrica, arribaran a les deu diòcesis catalanes, a Andorra i a Mallorca, a partir de l'11 d'agost, on seran acollits en parròquies, escoles i famílies i participaran en diversos actes i trobades d'intercanvi. Es preveu també un acte conjunt, a Barcelona, el dissabte 13 d'agost.

A partir del 15 d'agost, tant els joves arribats de fora com els grups organitzats aquí marxaran a Madrid, on es desenvoluparan les activitats de la JMJ, que culminaran amb l'arribada del Papa Benet XVI el dijous 18 d'agost, el Via Crucis pels carrers de Madrid el divendres 19, la vetlla de pregària, a Cuatro Vientos, el dissabte 20 i l'Eucaristia presidida pel Papa el diumenge 21 d'agost, en la qual participaran joves de tot el món.

Els bisbes han repassat amb detall tota la proposta del SIJ, han animat els seus membres a seguir treballant per l'èxit d'aquesta JMJ i animen tots els joves de les diòcesis catalanes a participar-hi. Per a inscriure's i per a tenir tota la informació adient, els interessats poden accedir al web del SIJ (<http://www.jovesij.com/>), o al seu blog (<http://www.marcats.blogspot.com/>).

8. També en l'àmbit de la pastoral de joventut, els bisbes han estudiat i aprovat el procés de constitució del Moviment de Centres d'Esplai Cristians Catalans (MCECC), que ajudarà a coordinar, en l'àmbit de les diòcesis catalanes, tot el treball pastoral que s'està fent en els centres d'esplai i a les colònies d'estiu per a l'educació en el lleure d'infants, adolescents i joves.

9. A proposta de Mons. Piris, bisbe de Lleida i president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola, els bisbes de la CET, els dies 18 i 19 de gener, han participat en un Curs de comunicació que els ha estat ofert per la *Fundació Carmen de Noriega* i en què han estat ponents els professors José Luis Restán, Borja Ezcurra i Gustavo Entrala.

Els objectius del curs han estat estudiar la imatge que es transmet de l'Església en els mitjans de comunicació, aprofundir en el coneixement de les principals pautes a seguir en la comunicació en el mitjà radiofònic i en el televisiu, coneixement de les oportunitats que presenta la xarxa per a la comunicació eclesial, especialment en les xarxes socials, com Facebook, Twitter i Tuenti, i analitzar les propostes i solucions per a millorar la gestió informativa de les crisis.

Els bisbes, que han estat acompanyats per alguns dels seus vicaris generals i episcopals i pel director del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), han treballat amb els ponents tota la temàtica comunicativa per millorar aquesta dimensió tan important de l'activitat pastoral de l'Església.

10. Mons. Vives ha presentat als bisbes el Balanç econòmic de l'any 2010 i el Pressupost de l'any 2011 del Fons Comú Interdiocesà. Els bisbes els han estudiat i els han aprovat.

11. Mons. Vives distribueix als bisbes el llibre *Da Raimondo Lullo a Nicola Eimeric. Storia di una falsificazione testuale e dottrinale*, editat a Roma el 2010, a cura de Sara Muzzi, per la Pontifícia Universitat Antonianum, on es demostren les falsedats de l'inquisidor Nicolau Eimeric sobre les obres lul·lianes; això facilitarà que es remoguin els obstacles per al procés de canonització del beat Ramon Llull. Els bisbes s'alegren d'aquesta important aportació, en la qual ha tingut una gran contribució l'erudit Dr. Josep Perarnau, professor emèrit de la Facultat de Teologia de Catalunya.

12. Finalment, Mons. Vives ha invitat els bisbes a participar en la celebració de la beatificació de la Venerable Mare Anna Maria Janer i Anglarill, fundadora de l'Institut de la Sagrada Família d'Urgell, la qual tindrà lloc la pròxima tardor a La Seu d'Urgell.

Tiana, 20 de gener de 2011

Missatge dels Bisbes de Catalunya amb motiu del 30è aniversari de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC)

Els Bisbes de Catalunya, amb motiu del 30è aniversari de la creació de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC), donem gràcies a Déu pel do de la vida religiosa a les nostres diòcesis i encoratgem els religiosos i religioses a viure, en la comunió de l'Església, el seu carisma propi en la fidelitat del seguiment del Crist.

El dia 29 d'abril de 1980, a Barcelona, la branca masculina i la branca femenina de la vida religiosa, van decidir crear la URC com a conferència de superiors i superiors majors en l'àmbit de Catalunya. Les finalitats fundacionals foren: « cercar el coneixement i la col·laboració entre els diversos Instituts i Congregacions, promoure activitats en bé dels religiosos i religioses de Catalunya, programar i realitzar reunions periòdiques de superiors i superiors majors, fomentar el diàleg i la cooperació amb les persones i els organismes de les Diòcesis, i mantenir relacions de col·laboració amb la Conferència Espanyola de Religiosos (CONFER) ».

Les motivacions inicials, que s'han mantingut al llarg del temps, evidencien l'esperit de comunió eclesial, a través dels Bisbes, al servei de les comunitats cristianes i de la mateixa societat on els religiosos i religioses s'han fet presents mitjançant les seves comunitats i la seva missió apostòlica. La traducció al nostre temps del missatge i de l'experiència de l'Evangeli, l'aplicació de les orientacions del Concili Vaticà II, el revifament del carisma de les fundadores i fundadors, la resposta als reptes que oferia en cada moment el servei a les persones concretes i les seves necessitats, han nodrit el projecte original de la URC i encara continuen vigents.

Com Benet XVI, en un discurs als superiors generals, considerem la vida consagrada, de la qual la vida religiosa en forma part, com un «do preciós per a l'Església». Amb el Papa, creiem que «la renovació profunda de la vida consagrada parteix de la centralitat de la Paraula de Déu, i més concretament, de l'Evangeli, regla suprema per a tots els religiosos, com afirma el Concili Vaticà II, en el Decret *Perfectae caritatis* (cf. n. 2) i com molt bé compregueren els vostres fundadors: la vida consagrada és una planta rica de branques que enfonsen les seves arrels en l'Evangeli»¹. En aquest mateix discurs, Benet XVI ha centrat la seva reflexió sobre la vida fraterna, com a «element profètic important que ofereixen a una societat fortament individualista», sobre el discerniment perquè la vida consagrada «corre el risc d'acomodar-se als criteris d'aquest món: l'individualisme, el consumisme i el materialisme», sobre la missió que «els impulsa a portar l'Evangeli a tothom, sense límits».

El lema de la celebració de l'aniversari és «URC: 30 anys de comunió i diàleg» amb Déu i amb els homes. Els diversos actes que marquen aquest aniversari han

¹ BENET XVI, *Discurs als Superiors i Superiores generals*, 26 de novembre de 2010.

tingut moments de pregària, de trobada, de reflexió i de compromís social i eclesial. Ens hi adherim amb joia.

Tot recordant la nostra carta pastoral *Creure en l'Evangelí i anunciar-lo amb nou ardor*, invitem novament a la Unió de Religiosos de Catalunya i, amb ella, a tots els religiosos i religioses de les nostres Diòcesis a respondre en comunió eclesial i amb esperit de diàleg al repte de la nova evangelització en el context del nostre país. La presència dels religiosos, humil, desinteressada i testimonial, manifestarà la presència de Déu enmig del món i ajudarà els germans a apropar-se a la persona de Jesús, el Fill de Déu, que porta «*la bona nova als pobres, proclama als captius la llibertat i als cecs el retorn a la llum i posa en llibertat els oprimits*» (Lc 4,15).

Esperonats per les paraules de Jesús, «*pregueu a l'Amo dels sembrats que hi enviï més segadors*» (Lc 10,2), preguem Déu, per la intercessió de la Mare de Déu de Montserrat, que regali a l'Església, a totes i cada una de les famílies religioses, noves vocacions perquè continuïn vius entre nosaltres els carismes que tant de bé han fet a l'Església i a la nostra societat.

Els Bisbes de Catalunya

Gener de 2011

Organismes diocesans

Delegació Episcopal per a la Vida Consagrada

Carta als Srs. rectors sobre la Jornada Mundial de la Vida Consagrada

Benvolgut Sr. Rector,

Un any més, per motivar la celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, el proper dimecres dia 2 de febrer, em plau fer-li arribar el cartell que ens recorda aquesta celebració que enguany té com a lema «Sòlids en la fe (*Col 2,7*). Els joves consagrats, un repte per al món».

Aquesta Jornada de la Vida Consagrada és una bona ocasió per donar gràcies a Déu pel do de tantes persones consagrades que testimonien l'amor de Déu enmig del nostre món i la pregària per les tan necessàries vocacions.

També estic a la seva disposició per compartir, sigui a la seva parròquia o al seu arxiprestat, la realitat i reptes de la Vida Consagrada en el moment actual.

Gràcies per la seva atenció i rebi la meva més cordial salutació.

Francesc Prieto, pvre.
Delegat Episcopal per a la Vida Consagrada

Barcelona, gener de 2011

Carta sobre la Jornada Mundial de la Vida Consagrada

A l'atenció de les congregacions religioses, societats de vida apostòlica i instituts seculars.

Déu vos guard,

Un any més us convidem a la celebració de l'Eucaristia en la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, que enguany té com a lema «Sòlids en la fe (*Col 2,7*). Els joves consagrats, un repte per al món».

La Delegació Episcopal per a la Vida Consagrada i la Unió de Religiosos de Catalunya (URC) en la celebració d'aquesta Jornada expressem un signe visible de comunió entre els diversos carismes de l'Esperit, un signe d'amor i servei al poble de Déu i un testimoniatge clar de què tot el que fem és per la crida que el Senyor ens va fer a seguir-lo.

Presidirà la celebració de la litúrgia de la Presentació del Senyor al temple el Sr. Cardenal Arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, el dimecres dia 2 de febrer, a les 7 del vespre, a la S.E. catedral.

En espera de retrobar-nos, us saludem cordialment, desitjant-vos un any nou ple de la gràcia del Senyor.

Francesc Prieto, pvre.
Delegat Episcopal per a la Vida Consagrada

Gna. M.ª Cristina Martínez
Presidenta de l'URC per a la Vida Consagrada

Barcelona, gener de 2011

Tribunal Eclesiàstic

Edictes

Causa: Álvarez-Montserrat III

Decret. Barcelona, 19 de gener de 2011. Pel present Edicte, hom fa saber al Sr. Josep Maria Montserrat Fernández, en parador ignorat, demandat en el judici de Declaració de Nul·litat de Matrimoni instat per la Sra. Anna Maria Álvarez Soto, que ha estat dictada Sentència definitiva en aquesta instància, en què CONSTA la nul·litat de l'esmentat matrimoni.

Dels fidels en general, i de les Autoritats civils i eclesiàstiques en particular, esperem que, si rebessin notícia certa del lloc de residència de l'esmentat, procuraran que li sigui comunicat l'avís d'aquesta publicació de Sentència.

Ho decretà i signa el M. I. Sr. Jutge Eclesiàstic.

En doni fe

Ignasi Salvat, S.I.

(segell del Tribunal Eclesiàstic i firma il·legible)

El mateix dia és fixat l'anterior Edicte al corresponent Tauló d'aquest Tribunal, per tal de ser enretirat el proper dia 19 de febrer de 2011. Consti.

Causa: Aguilera-Marín III

Decret. Barcelona, 31 de gener de 2011. Pel present Edicte, hom fa saber al Sr. Robert-Asunción Marín Ayala, en parador ignorat, demandat en el judici de Declaració de Nul·litat de Matrimoni instat per la Sra. Verónica-Yamilet Aguilera Ruiz, que ha estat dictada Sentència definitiva en aquesta instància, en la que CONSTA la nul·litat de l'esmentat matrimoni.

Dels fidels en general, i de les Autoritats civils i eclesiàstiques en particular, esperem que, si rebessin notícia certa del lloc de residència de l'esmentat, procuraran que li sigui comunicat l'avís d'aquesta publicació de Sentència.

Ho decretà i signa el M. I. Sr. Jutge Eclesiàstic

En doni fe

Joan Benito Tolsau

(segell del Tribunal i firma il·legible)

El mateix dia és fixat l'anterior Edicte al corresponent Tauló d'aquest Tribunal, per tal de ser enretirat el proper dia 28 de febrer de 2011. Consti.

Crònica

Viatge del Sr. Cardenal Arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, a la República Dominicana

Realitzà un conjunt d'activitats pastorals i fou investit doctor honoris causa per la Pontifícia Universitat Catòlica Mare i Mestra (PUCMM) de Santiago de los Caballeros.

Del 30 de desembre de 2010 al 9 de gener de 2011, el Sr. Cardenal Arquebisbe va fer un viatge a la República Dominicana, invitat per l'arquebisbe de Santiago de los Caballeros, Mons. Ramón Benito de la Rosa y Carpio, i pel cardenal de Santo Domingo, Nicolás de Jesús López Rodríguez, president de la Conferència Episcopal del país. El Dr. Martínez Sistach, al qual acompanyava Mn. Robert Baró, realitzà aquest viatge per unir-se a la celebració dels 500 anys de la creació de les primeres diòcesis americanes, concretament les de Santo Domingo y La Concepción de la Vega. Durant la seva estada realitzà un intens programa d'activitats pastorals i va establir contacte amb les iniciatives apostòliques realitzades en aquella terra per bisbes, preveres, religiosos, religioses i laics vinculats a l'arxidiòcesi de Barcelona. També fou una oportunitat per recordar la presència de fills de Catalunya en els primers passos de l'evangelització d'Amèrica després del descobriment. I, passant del passat al temps actual, el nostre cardenal aprofità el viatge per mantenir contactes amb un bon grup de preveres d'aquell país que han fet els estudis de Litúrgia a l'Institut Superior de Barcelona i que actualment animen la pastoral litúrgica a les diòcesis de la República Dominicana, amb resultats ben visibles per la qualitat de les celebracions.

El dia 30 de desembre, a la seva arribada a l'aeroport de Santo Domingo, va mantenir una entrevista amb el ministre d'Educació del país. Després, a la Casa de l'Església de l'arxidiòcesi, gestionada per membres del Camí Neocatecumenal, saludà dues famílies originàries de la nostra arxidiòcesi que col·laboren com a laics missioners a Santo Domingo i a Haití.

El 31 de desembre, al barri Herrera de la capital, visità la comunitat de Religioses Concepcionistes que porten l'obra titulada «La Hora de Dios», de la qual és superiora la germana Maria Rosa Baqué Sistach, cosina del Sr. Cardenal, que treballa en el país des de fa quatre dècades. Al vespre celebrà l'eucaristia i va sopar amb totes les religioses de la província.

El dia 1 de gener presidí la celebració de l'eucaristia a la catedral de Santiago, que és la catedral primada d'Amèrica. Concelebrà amb l'arquebisbe de Santiago i altres

prelats. Hi varen assistir el vicepresident del govern del país, diversos ministres i representants del cos diplomàtic acreditat. Al vespre, visità la casa provincial de les Carmelites Tereses de Sant Josep, on hi treballen dues religioses de l'arquebisbat de Barcelona. A la trobada hi varen assistir també les religioses de les altres comunitats.

El 2 de gener visità i celebrà l'eucaristia a la catedral de La Vega, una de les primeres diòcesis d'Amèrica —juntament amb Santo Domingo i Sant Joan de Puerto Rico— i que actualment celebra els cinc-cents anys de la seva creació. En aquest lloc, Ramon Pané, germà llec català, fou el primer evangelitzador i catequista d'Amèrica i també el primer etnòleg i antropòleg, ja que es va dedicar a estudiar la llengua i costums del poble taí. Allí es varen administrar els primers batejos en terres americanes.

El nostre cardenal fou declarat hoste distingit de la ciutat i va compartir el dinar amb la comunitat de Franciscanes dels Sagrats Cors, on hi està destinada la Gna. Concepción Casado, anterior superiora de la comunitat d'aquesta congregació, que està al servei de l'Obra Benèfic-Social del Nen Déu. A la tarda, visità el «Santo Cerro» i allí celebrà l'eucaristia a la basílica de «Nuestra Señora de las Mercedes», advocació tan unida a la nostra ciutat, i que és la patrona de la República Dominicana. En aquell indret, segons la tradició, l'almirall Cristòfol Colom plantà la primera creu en el continent americà.

El dia 3 de gener presidí l'eucaristia i compartí la jornada amb la Conferència Episcopal del país, reunida en sessió plenària a Santo Domingo. Va mantenir una entrevista amb el governador de Santiago i amb els membres de l'anomenat Pla Estratègic de Santiago de los Caballeros, en el qual hi col·laboren entitats barcelonines. El dia 4 de gener presidí la celebració de l'eucaristia a la catedral de Santiago i va fer diverses declaracions als mitjans de comunicació locals.

El dia 5 de gener celebrà la santa missa a la parròquia de Crist Rei de Puerto de la Plata, lloc on el cardenal fou acollit com a visitant destacat, com també en altres ciutats com Santiago, La Vega i La Isabela.

El dia 6 de gener, solemnitat de l'Epifania del Senyor, celebrà l'eucaristia a La Isabela, diòcesi de Puerto Plata, en què concelebrà amb diversos arquebisbes, bisbes i preveres, entre els quals el bisbe auxiliar de Nova York. La Isabela fou la primera ciutat fundada pels europeus del continent americà on el pare Bernat Boïl, que acompanyà Colom en el seu segon viatge a Amèrica, celebrà la primera missa en aquell continent el 6 de desembre de 1494. En aquella missa hi havia una imatge de la Mare de Déu de Montserrat, ja que el pare Boïl, membre de l'Orde dels Mínims, fou també superior dels ermitans de la muntanya de Montserrat. Després de la missa, acompanyat de les autoritats provincials i locals, el cardenal visità les restes arqueològiques de l'assentament de La Isabela, especialment l'antiga capella i la casa de l'almirall Colom. Al vespre, també assistí a l'acte infantil de clausura de la festa dels Sants Reis, celebrat a l'entrada de la ciutat, acte en què varen acompanyar el nostre cardenal arquebisbe el bisbe i la governadora de Puerto Plata.

El dia 7 de gener, festa de Sant Ramon de Penyafort, de bon matí, presidí una eucaristia amb motiu de celebrar-se el Dia del Legislador de la República Dominicana. Hi assistiren nombrosos representants de l'administració de la justícia. Al migdia participà en un acte institucional celebrat a l'Ajuntament de Santiago i va dinar a la Casa d'Espanya.

A les sis de la tarda, a la seu de la Pontifícia Universitat Catòlica Madre y Maestra (PUCMM) a Santiago, la primera universitat privada de la República Dominicana, va tenir lloc l'acte de concessió del doctorat *honoris causa* per aquesta universitat al nostre cardenal arquebisbe. Assistiren a l'acte el cardenal de Santo Domingo, el nunci del Sant Pare al país i a Haití, l'arquebisbe de Santiago i gran canceller de la Universitat i altres membres de l'episcopat del país, així com el rector i els membres del claustre de professors i estudiants. El nostre cardenal pronuncià la lliçó doctoral sobre el tema «La presència pública de l'Església en la societat», remarcant alguns aspectes de l'experiència espanyola sobre aquesta matèria que poden resultar alligonadors per a l'experiència dels països llatinoamericans.

El 8 de gener el nostre cardenal visità la fundació León Jimenes, a Santiago de los Caballeros i al vespre retornà a Barcelona.

Presentació a la Facultat de Teologia de Catalunya de l'exhortació apostòlica de Benet XVI *Verbum Domini*

El dimecres 12 de gener de 2011 va tenir lloc a la Facultat de Teologia de Catalunya, l'acte de presentació de la darrera exhortació apostòlica de Benet XVI titulada *Verbum Domini*, en què el Sant Pare proposa a tota l'Església les conclusions del Sínode Episcopal de l'any 2008, dedicat a estudiar el tema de «la Paraula de Déu en la vida i en la missió de l'Església».

Varen intervenir en aquest acte el Dr. Armand Puig, degà de la Facultat de Teologia de Catalunya; el Dr. Salvador Pié, professor a la FTC i a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, que va participar en el Sínode de 2008 com a expert; la Dra. Claustr Solé, professora del Departament de Bíblia, i el Dr. Agustí Borrell, cap del Departament de Bíblia, de la FTC.

En el curs de l'acte es varen explicar les tres parts de l'exhortació apostòlica, l'estructura de la qual s'inspira en el pròleg de l'Evangeli de Sant Joan. És va fer una especial referència a la primera part, «La Paraula de Déu» (*Verbum Dei*), que és la part més teològica. El Dr. Salvador Pié remarcà, entre altres temes, la presentació en el document d'una «Cristologia de la Paraula» (nn. 11-13). L'hermenèutica de l'Escriptura és la secció més extensa i parteix d'aquesta clara afirmació que la resumeix: «el lloc originari de la interpretació de la Bíblia és la vida de l'Església» (n. 29) i tam-

bé afirma que «l'Esriptura és com l'ànima de la teologia» (DV 24). I per aquesta raó repren DV 12 —el text més recordat de la DV i comentat pel mateix Papa al Sínode— quan indica els tres criteris de la interpretació: 1) *la unitat de tota l'Esriptura*, anomenada avui exegesi canònica; 2) *la Tradició viva* de l'Església; 3) *l'analogia o coherència* amb la fe de l'Església. «Només on s'apliquen els dos nivells metodològics —l'històrico-crític i el teològic— es pot parlar d'una exegesi teològica, d'una exegesi adequada a aquest llibre» (n. 34).

Pel que fa a la segona part del document, «La Paraula en l'Església» (*Verbum in Ecclesia*), es posà en relleu que «la litúrgia és lloc privilegiat de la Paraula de Déu», ja que «l'Església és la casa de la Paraula» (n. 52). Ja centrats en la Paraula de Déu en la vida eclesial, es va recordar la importància de l'«animació bíblica de la pastoral» (n. 73), que toca a la catequesi (n. 74), la formació bíblica (n. 75), i l'ampli camp de les vocacions (nn. 77-85): ministres ordenats; candidats a l'Orde sagrat; vida consagrada; fidels laics, i matrimoni i família. De forma molt rellevant es presenta «la lectura orant o *lectio divina* —el mètode estrella del Sínode— que parteix de la lectura, meditació, oració i contemplació, i a les quals s'afegeix com a conclusió l'acció» (n. 86 ss.). Clouen aquesta part dos punts: un sobre la pregària mariana, i l'altre sobre Terra Santa com a «cinquè Evangeli» (n. 88 ss.).

Sobre la tercera part, titulada «La Paraula al món» (*Verbum mundo*), es comentà la relació entre la Paraula de Déu i l'esperança i l'anunci d'aquesta Paraula, que té com a contingut el regne de Déu, que és la persona mateixa de Jesús. Es posà l'accent en la *missió ad gentes* (n. 95) i en la nova evangelització «dels batejats, però no prou evangelitzats» (n. 96), així com una síntesi sobre el testimoni i el comprimis en el món a favor de la justícia i de la pau i a favor dels pobres i els petits.

També es va comentar que el document es clou amb una formulació nova que la teologia recent ha fet emergir: dir Paraula de Déu vol dir que es tracta de «la Paraula definitiva de Déu sobre el cosmos i la història» (n. 121), que troba un model d'acolliment en Maria «la Mare de la Paraula de Déu i la Mare de l'alegria» (n. 124).

Acte amb motiu de la Jornada Mundial de les Migracions

El dia 16 gener, l'Església Catòlica celebrà la Jornada mundial de les migracions. Des de la Delegació de Pastoral Social del bisbat de Barcelona i Càritas Diocesana, es convidà les parròquies i comunitats cristianes que en les Eucaristies dominicals es visualitzés la gran aportació que ha suposat per les nostres comunitats la presència de cristians procedents de la immigració.

Amb motiu d'aquesta Jornada, el diumenge dia 23 de gener, i com ja és habitual des de fa quatre anys, el col·lectiu «Caminem en la Diversitat», juntament amb la Dele-

gació de Pastoral Social i Càritas Diocesana, organitzà una trobada on foren convocats diferents comunitats d'immigrants : filipins, guineans, ucraïnesos, xinesos, polonesos, francesos, així com de diferents països d'Amèrica llatina, i membres de comunitats parroquials sensibilitzats amb l'acollida als nouvinguts.

El programa de la trobada es repartí en dues parts. La primera part tingué lloc en el Seminari Conciliar de Barcelona, i es dedicà a la reflexió i contemplació de la Paraula de Déu. S'escollí la Paraula de Déu, com a tema central de la trobada, per diferents motius: 1) participar en el primer objectiu del Pla Pastoral Diocesà del Bisbat; 2) fer conèixer l'exhortació Apostòlica «Verbum Domini» de Benet XVI; i 3) respondre a les moltes peticions que se'ns ha fet per part d'algunes comunitats per tal que oferim espais d'estudi de la Bíblia .

L'acte s'inicià en la sala d'actes del Seminari, i Mn. Josep M Turull, rector, donà la benvinguda als participants, i ens digué que l'Església era catòlica, no tant sols perquè s'estén d'Orient fins a Occident, sinó, i sobretot, perquè està formada per persones de totes les cultures i la seva vocació és acollir tothom.

Després, Mn. Josep M Jubany, delegat de Pastoral Social, presentà l'acte i el ponent, el P. Rafael Sivatte, professor de Bíblia en la Universitat Catòlica del Salvador. Rafael Sivatte féu una exposició on posà de manifest com el Déu que se'ns revela a la Bíblia, és un Déu que té entranyes de misericòrdia, i comentà diferents fragments de l'Antic i Nou Testament on se'ns mostra com Déu vetlla pels més necessitats, com poden ser l'immigrant, l'orfe i la vídua.

Acabada l'exposició, hi hagué un interessant diàleg dels assistents amb el ponent. A continuació es feren reunions de grup, on es respongueren a tres preguntes formulades per Rafael Sivatte.

Al migdia ens trobàrem al menjador del Seminari per compartir el dinar. Dinar que consistí en posar en comú diferents menjars portats per les comunitats, i típics dels països d'origen. Al voltant de la taula es compartí no tant sols el menjar, sinó sobretot el bon humor i la gresca.

Després de dinar, en un dels claustres de Seminari, tingueren lloc diferents actuacions. Algunes comunitats ens oferiren balls, cançons i actuacions típiques de llurs països.

Durant tot el mati hi hagué servei de guarderia per als més menuts, els quals també ens oferiren, després de dinar, algunes actuacions.

La segona part del programa de la Jornada, es desenvolupà a la parròquia de Santa Maria del Pi. El motiu fou recordar les persones que fa deu anys acolliren els immigrants que es tancaren en diferents esglésies de Barcelona, i de manera molt especial a Mn. Josep M Vidal Aunós, que aleshores era rector del Pi.

A les cinc de la tarda ens trobàrem a la basílica. Un membre del Consell Parroquial llegí una carta de benvinguda del rector de la basílica, Mn. Gaietà Casacuberta, que

es trobava absent de Catalunya. A continuació, Mn. Josep Rodado, ens féu una crònica del que foren i representaren les tancades de fa deu anys. Ens emocionà, quan ens recordà les paraules de Mn. Josep M Vidal: «per damunt de la llei dels homes, hi ha la de l'Evangeli».

S'escoltà el testimoni d'algunes persones que havien participat a les tancades, bé com a voluntaris, bé com a protagonistes de la tancada.

L'acte finalitzà amb una pregària on les peticions es feren en diferents idiomes. Mn. Jubany conclogué la Jornada donant les gràcies al Seminari Conciliar i a la parròquia del Pi, per les facilitats que havien donat per la realització de la Jornada.

Acabat l'acte, es convidà els participants a visitar l'exposició de pessebres que hi havia a la parròquia de Betlem. Cal agrair al rector de la parròquia, la invitació que ens féu. I finalment alguns dels participants assistiren a la parròquia de Santa Mònica a la Missa dels pobles, que cada diumenge es celebra a les vuit en aquella parròquia.

Un any més celebrarem la Jornada, jornada en la qual enguany participaren al matí unes tres-centes persones, nombre que davallà a la tarda, entre altres motius, perquè molts dels participants treballen al sector d'hostaleria els diumenges a la tarda, i també perquè el clima no acompanyava. Aquesta Jornada s'inscriu entre les activitats que es duen a terme en el nostre bisbat, amb motiu de l'objectiu tercer del Pla Pastoral Diocesà.

Josep M. Jubany
Delegat de Pastoral Social

Celebració ecumènica a la catedral amb motiu de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians

El dimarts 18 de gener, a les 8 del vespre, a la catedral, tingué lloc l'acte inicial de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, que enguany té aquest lema: «*Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries*» (Ac 2, 42). La pregària ecumènica fou organitzada per la delegació diocesana d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses del nostre Arquebisbat.

S'aplegaren sota la presidència del nostre cardenal arquebisbe, Dr. Lluís Martínez Sistach, les persones següents: el Rvd. P. Aurel Bunda, rector de la parròquia romanesa de Sant Jordi; el Rvd. pastor Felip Carmona, delegat de Relacions Ecumèniques de l'Església Evangèlica de Catalunya; S.E.R. Mons. Felecísimo Cordero, bisbe de

l'Església Carismàtica Episcopal; el Rvd. Pastor Guillem Correa, secretari General del Consell Evangèlic de Catalunya; el Rvd. arxiprest Joan García, vicari general per a Espanya i Portugal de l'Església Ortodoxa del Patriarcat de Sèrbia; el Rvd. pastor Javier García, director europeu del moviment Agape; el Rvd. pastor Andrew Gifford, de l'Església Evangèlica Episcopal Reformada; l'Excm. i Rvdm. Mons. Carlos López Lozano, bisbe de l'Església Reformada Episcopal de la Comunió Anglicana; el Rvd. arxiprest Martí Puche, rector de la parròquia de la Protecció de la Mare de Déu, de l'Església Ortodoxa del Patriarcat de Sèrbia; el Rvd. pastor Josep Monells, ex director europeu del moviment AGAPE; el Rvd. P. Serafin Pavlov, responsable a Catalunya del Patriarcat de l'Església Ortodoxa Russa; el Rvd. Jeremías Treu, pastor de l'Església Evangèlica Alemanya; el Rvd. pastor Eliseu Vila Vila, canonge de la Catedral Anglicana de Madrid; i Il·lm. i Rvdm. Mons. Jaume González-Agàpito Granell, delegat Diocesà d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses de l'Arquebisbat de Barcelona.

També hi eren presents, Mons. Xavier Novell, bisbe de Solsona; Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona; Mons. Carles Soler Perdigó, bisbe emèrit de Girona; i Mons. Jaume Traserra, bisbe emèrit de Solsona.

La pregària s'inicia amb el cant *La terra lloi el Senyor*, que fou seguit de la presentació de l'acte i del lema d'enguany, per Mons. Jaume González-Agàpito. Tot seguit el Rvd. pastor Andrew Gifford, de l'Església Evangèlica Episcopal Reformada, dirigí l'acte de reconciliació, recordant «l'escàndol de les nostres divisions de les quals en som responsables en la història» i demanant «què el Senyor ens doni la seva pau».

El Rvd. pastor Felip Carmona, delegat de Relacions Ecumèniques de l'Església Evangèlica de Catalunya, féu la pregària inicial posant com a model d'unitat la primitiva Església de Jerusalem per tal que «ens puguem reunir tots amb el noble orgull de predicar i de viure la bona notícia de la reconciliació i de la pau». Tot seguit el Rvd. P. Aurel Bunda, rector de la parròquia romanesa de Sant Jordi, presentà la primera lectura *Jl 2,21-22.28-29* que fou llegida segons la traducció de la BCI (Bíblia Catalana Interconfessional) i es cantà el salm 46 *Déu és al mig de la ciutat*. La segona lectura, *Ac 2,1-12*, fou introduïda amb breus paraules per el Rvd. pastor Javier García, director europeu del moviment Agape.

L'arxiprest Martí Puche, rector de la parròquia de la Protecció de la Mare de Déu, de l'Església Ortodoxa del Patriarcat de Sèrbia, presentà el text de l'Evangeli —*Jn 14,15-21*— que fou primer cantat en eslau pel Rvd. P. Serafin Pavlov, responsable a Catalunya del Patriarcat de l'Església Ortodoxa Russa, i llegit després en català pel Rvd. pastor Josep Monells, ex director europeu del moviment AGAPE.

L'homilia del Sr. Cardenal Arquebisbe es publica a la secció del prelat en aquest mateix número del BAB. El cant meditatiu *Vós sou Senyor ma fortalesa* donà pas a la pregària dels fidels que fou dirigida per Rvd. arxiprest Joan Garcia, vicari general per Espanya i Portugal de l'Església Ortodoxa del Patriarcat de Sèrbia. En la pregària lletànica es demanà per la plena unió de les confessions cristianes i per cadascuna de les confessions presents. Mons. Felecísimo Cordero, bisbe de l'Església Carismàtica Episcopal, va fer una pregària en llengua tagal.

El gest de la pau i la pregària del pàrenostre, introduïdes respectivament pel Rvd. pastor Guillem Correa, secretari executiu del Consell Evangèlic de Catalunya i pel Rvd. pastor Jeremías Treu, de l'Església Evangèlica Alemanya, conclogueren la pregària ecumènica.

Lliurament de la «Creu del Bisbe Carrera» a Mons. Jaime González-Agàpito

En aquest moment, l'Excm. i Rvdm. Mons. Carlos López Lozano, bisbe de l'Església Reformada Episcopal de la Comunió Anglicana, va dir que procediria al lliurament de la «Creu del Bisbe Cabrera», una de les màximes condecoracions de la Comunió Anglicana, a Mons. Jaime González-Agàpito, amb l'autorització de Sa Gràcia l'arquebisbe primat anglicà de Canterbury, per la seva aportació al diàleg ecumènic i especialment amb la Comunió Anglicana. Per la seva banda, l'homenatjat agrai la distinció rebuda i digué que, si l'acceptava, era també en nom de tots els que a casa nostra han treballat durant anys a favor de la plena comunió de les Esglésies i confessions cristianes.

La vicepresidenta del Govern de la Generalitat de Catalunya, Sra. Joana Ortega, prengué la paraula per ressaltar el paper de Mons. González-Agàpito en el diàleg interreligiós a casa nostra. Va fer referència a la situació actual de crisi econòmica que viu la nostra societat i elogià l'aportació de les religions al bé comú i al desenvolupament del país. «Els reptes que se'ns plantegen d'ara endavant, com a societat i com a país, són molt i molt complicats, però n'estic segura que amb la col·laboració de totes les parts implicades (societat civil, partits polítics, i el paper no menys important de l'Església a través de "Càritas" i altres organitzacions solidàries) serem capaços de sortir plenament reforçats d'aquests moments d'incertesa». A l'acte hi assistí també el Sr. Jorge Fernández Díaz, vicepresident del Congrés de Diputats. La pregària ecumènica es va concloure amb la benedicció impartida pel Sr. Cardenal Arquebisbe de Barcelona.

Altres celebracions ecumèniques

Durant la Setmana de Pregària per la Unitat es varen fer celebracions especials per aquesta intenció en moltes parròquies i centres de culte. Esmentem, a títol d'exemple, les promogudes per la delegació diocesana d'Ecumenisme:

- Dimecres 19 de gener, a la parròquia de Sant Josep, de Mataró.
- Dijous 20 de gener, a la parròquia de la Sagrada Família, de Barcelona.
- Divendres 21 de gener, a la parròquia de Santa Maria del Remei, de Barcelona.
- Dissabte 22 de gener, a la parròquia del Patriarca Abraham, de Barcelona.
- Diumenge 23 de gener, a la parròquia de Santa Maria Reina, de Barcelona.
- Dilluns 24 de gener, a la parròquia de Sant Josep, de Badalona.
- Dimarts 25 de gener, celebració del Centre Ecumènic de Catalunya a la parròquia dels Sants Gervasi i Protasi (Mare de Déu de la Bonanova), de Barcelona.

Trobada diocesana de Pastoral de la Salut

El dissabte 22 de gener de 2011, a l'Hospital de Sant Rafael de Barcelona, es va celebrar la Trobada Diocesana de Pastoral de la Salut dedicada al tema «Joventut i Pastoral de la Salut», i organitzada per la Delegació corresponent.

El lema fixat pel Sant Pare per la JMJ del proper mes d'agost a Madrid «Arrelats i edificats en Crist, fermes en la fe» ha inspirat aquesta trobada. En cada època i també en els nostres dies, nombrosos joves senten el profund desig que les relacions interpersonals es visquin en la veritat i en la solidaritat.

Per satisfer en part aquesta vivència, i amb l'objectiu de treballar el lema proposat a Pastoral de la Salut per a aquest any «Joventut i Pastoral de la Salut», la Delegació ha suggerit, com ja fan molts joves, col·laborar fent de voluntaris a les parròquies, a l'Hospitalitat o a la Creu Roja, acompanyant gent gran a les residències, etc.

Cal apropar-nos als qui pateixen la malaltia, tant si estan en hospitals o centres socio-sanitaris com si estan a casa, i descobrir i acompanyar els qui viuen en el seu entorn una situació d'aïllament i incomprensió per part dels altres. Hi ha malalties, i més en els joves, que no tenen una manifestació física, i que tant pel qui la pateix com per a la seva família són difícils d'explicar i assumir.

Uns i altres són germans que pateixen i hem d'obrir nous camins que ajudin a superar les situacions en què es troben.

La joventut té el compromís de l'esforç personal, de ser realistes i de treballar amb responsabilitat intergeneracional, amb l'esperança de fer una societat més humana.

La Trobada durà tot el matí i fou presentada per Mn. Lluís Ramis. Varen seguir aquestes tres ponències: «Redefinir l'educació des d'altres perspectiva», per Mn. Jordi Cussó i Porredon, president de l'Associació Valors; «Una societat amb joves actius», per M. Milagros Urbiola, del Cottolengo del P. Alegre, i «Una societat amb joves jubilats actius», per Pere Led. Seguí un col·loqui moderat per Melcior Trèmols. Finalment, Maria José Martínez Lapeña, delegada diocesana de Pastoral de la Salut, presentà el programa d'activitats de l'any 2011.

Aquestes activitats inclouen: trobades d'agents pastorals dels serveis religiosos d'hospitals (18 de març i 12 de maig de 2011), celebració del Dia del Malalt (11 de febrer de 2011, Església universal, parròquies i institucions; 29 de maig, VI diumenge de Pasqua, Pasqua del malalt), PROSAC, Professionals Sanitaris Cristians, jornada diocesana i reunió de treball mensual, Pelegrinatge de Montserrat (20 de maig de 2011).

Inclouen, també, activitats de formació, trobades monogràfiques, com les del 9 de febrer de 2011, conferència sobre el testament vital, pel Dr. Josep M. Forcada, metge i prior de l'Hospital de Sant Pau, la del 16 de març de 2011 sobre «Acompanyament en el dol», pel llicenciat Alfons Gea, psicopedagog i la del 13 d'abril de 2011

sobre «Patología diferencial entre personas mayores. Recursos y estrategias de los cuidados y del cuidador», pel Dr. Jesús Miguel Ruiz, coordinador de Psicogeriatria de l'Hospital Mare de Déu de la Mercè.

Simposi amb motiu dels 30 anys de la creació de l'URC

Més de 300 religioses i religiosos van participar, el dissabte 22 de gener de 2011, al col·legi La Salle Bonanova, de Barcelona, al simposi organitzat amb motiu dels 30 anys de la constitució de la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

A dos quarts de deu del matí, s'inicià el simposi amb la pregària i l'acte de presentació. Es presentaren aquestes tres ponències entorn del tema general de la trobada que era: «El profetisme de la vida religiosa en un cristianisme de diàspora.»

La primera ponència fou «L'itinerari de la vida religiosa a Catalunya en trenta anys de canvis», a càrrec del P. Jesús Renau, jesuïta. La segona ponència versà sobre «Profetes en un cristianisme de diàspora», a càrrec de Teresa Forcades, benedictina. La tercera ponència es titulava: «Una relectura profètica i agosarada: el que és nou demana novetat», i va ser a càrrec de la religiosa Margarida Bofarull, de la Societat del Sagrat Cor.

El simposi es va cloure a dos quarts de sis de la tarda. Els bisbes de Catalunya, amb motiu d'aquest trentè aniversari de l'URC, com s'afirma en el comunicat de la seva reunió n. 197, celebrada a Tiana els dies 18, 19 i 20 de gener de 2011, «han donat gràcies a Déu pel do de la vida religiosa a les nostres diòcesis i han encoratjat els religiosos i religioses a viure, en comunió amb tota l'Església, el seu carisma propi amb fidelitat al seguiment de Crist». El missatge dels bisbes s'inclou en aquest número del BAB, en la secció de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Les ponències es publiquen al butlletí de l'URC «Horeb», www.urc.confer.es.

Informació

El professor Andreu Ibarz és el nou director general de Blanquerna-URL

El passat dia 5 de gener va ser nomenat nou director general de Blanquerna-URL el professor Andreu Ibarz, secretari de la Fundació Blanquerna i professor de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna-URL. El relleu estava previst pel 31 de març, quan el Dr. Lluís Font, fins ara director general, acabava el seu mandat, després de més de disset anys exercint aquesta responsabilitat, però el nomenament del Dr. Lluís Font com a secretari de Polítiques Educatives del Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya publicada al DOGC del dia 4 de gener ha obligat a avançar el nomenament. El Patronat de la Fundació Blanquerna, reunit el passat mes de novembre, va designar com a successor el professor Andreu Ibarz.

Andreu Ibarz, Barcelona (1958), és diplomad en Magisteri (Blanquerna-URL),

llicenciat en Filosofia i lletres (UAB) i Teologia (FTC). Durant 20 anys ha treballat com a mestre i professor al sector concertat i a l'ensenyament públic. També ha estat professor a l'Institut Superior de Ciències religioses don Bosco i a l'Institut Superior de Ciències religioses de Barcelona. L'any 2000 es va incorporar com a professor a la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna-Universitat Ramon Llull. Actualment ensenya matèries de l'àrea d'Humanitats als graus de Magisteri. Des del 2001 és secretari de la Fundació Blanquerna. Col·labora a la premsa escrita (La Vanguardia, Avui, Catalunya Cristiana) amb articles d'opinió sobre ensenyament, família i escola i universitat; i manté un blog —Colloquium salutis— a Catalunyareligio.cat. Té previst presentar els pròxims mesos la seva tesi doctoral sobre el diàleg fe i cultura.

Missa Gitana de Reis al Gornal

Mig centenar de persones van assistir, el passat dia 9 de gener, a la Missa Gitana de Reis organitzada pel Secretariat de Pastoral Gitana de l'arquebisbat de Barcelona, que enguany va tenir com a marc

la parròquia de Santa Maria del Gornal, al barri homònim de l'Hospitalet de Llobregat. Les famílies gitanes de la diòcesi es van aplegar per celebrar les festes de Nadal i Reis, moment central de la vida

gitana al llarg de l'any. La celebració va estar presidida pel rector, Mn. Joaquim Cervera, que en la seva homília va glosar el baptisme del Senyor des de la construcció del Regne de Déu. En les pregàries dels fidels els gitanos van demanar espontàniament pel manteniment dels

seus valors i per la solidaritat envers les famílies gitanes que més estan patint la crisi. La celebració va estar animada per la música gitana de Rafael Reyes i Rafael Gil, al cant, i de Juan Manuel Vargas, al toc. Posteriorment va tenir lloc un moment de germanor entre els assistents.

Concessió d'una condecoració de l'Església Anglicana a Mons. Jaime González-Agàpito

Les autoritats eclesiàstiques de l'Església Anglicana, amb l'autorització de l'arquebisbat primat anglicà de Canterbury, han decidit atorgar a monsenyor Jaime González-Agàpito Granell, delegat d'Ecumenisme i de relacions interreligioses de l'arquebisbat de Barcelona, la «Creu del Bisbe Cabrera».

La «Creu del Bisbe Cabrera» és la màxima condecoració de la Comunió Anglicana hispànica que fins ara només havia rebut, entre els catòlics, el doctor Martín Zabala. El motiu d'aquesta concessió és el llarg treball que ha realitzat, durant cinquanta anys, monsenyor Jaime Gon-

zález-Agàpito al servei del moviment ecumènic. Aquesta activitat li ha meregut l'agraïment de tota la Comunió Anglicana en diferents països i nivells, sempre al servei de la unió dels cristians.

L'atorgament de la condecoració tindrà lloc a Barcelona, el proper dia 18 de gener de 2011, a les 20 hores, dins de l'acte interconfessional de pregària amb motiu de l'inici de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, acte que se celebra en aquesta data cada any a la catedral i que presidirà el cardenal arquebisbe de Barcelona, doctor Lluís Martínez Sistach. Tothom hi està invitat.

SUMARI

Prelat

<i>Decrets</i>	1
<i>Homilies i al·locucions:</i> Homilia en la Jornada Mundial de la Pau, a la catedral de Santo Domingo. Homilía en la Catedral de La Vega, República Dominicana. Homilía en la misa conmemorativa en el Santuario de La Isabela, República Dominicana. Homilia en la festa de Sant Ramon de Penyafort, a Puerto Plata (República Dominicana). Homilia en la celebració ecumènica a la Catedral de Barcelona. Homilía del Sr. Cardenal en la fiesta del Beato Manuel Domingo i Sol, en el Colegio Español de Roma	2
<i>Paraula i Vida:</i> La llibertat religiosa i la pau; Reflexions per després de la visita del Sant Pare; Déu, amic de l'home, amic de la vida; La glòria de Déu i la glòria de l'home; Vetllar per Déu i vetllar per l'home.	17
<i>Notes de premsa:</i> El Cardenal Martínez Sistach ha rebut la presidenta del moviment dels Focolars, Maria Voce. Celebracions de l'eucaristia a la Basílica de la Sagrada Família. El cardenal Martínez Sistach celebrà l'eucaristia per la colònia dominicana de la diòcesi. El cardenal arquebisbe rebé la Presidenta del Parlament de Catalunya.	23
<i>Articles i declaracions:</i> Article del Sr. Cardenal Arquebisbe a «L'Osservatore Romano».	26

Secretaria General

Nomenaments parroquials	28
Nomenaments no parroquials	28
Institucions d'Ensenyament Superior	28
Cartes	29
<i>In pace Christi:</i> Mn. Domènec Cols i Puig. Mn. Jaume Sust i Sust. Mn. Joan Fontanet i Serra	30

Consell Pastoral Diocesà

Crònica de la cinquena reunió del 22 de gener de 2011	34
---	----

Conferència Episcopal Tarraconense

Comunicat de la reunió n. 197	42
Missatge dels bisbes de Catalunya amb motiu del 30è aniversari de l'URC	45

Organismes diocesans

Delegació Episcopal per a la Vida Consagrada: Carta als Srs. Rectors sobre la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Carta sobre la Jornada Mundial de la Vida Consagrada . . .	47
Tribunal Eclesiàstic: Edictes	48

Crònica

Viatge del Sr. Cardenal Arquebisbe a la República Dominicana . . .	50
Presentació de l'exhortació apostòlica <i>Verbum Domini</i>	52
Acte amb motiu de la Jornada Mundial de les Migracions	53
Celebració ecumènica a la catedral amb motiu de la Setmana de Preghària per la Unitat dels Cristians	55
Trobada diocesana de Pastoral de la Salut	58
Simposi amb motiu dels 30 anys de la creació de l'URC	59

Informació

El professor Andreu Ibarz, nou director general de Blanquerna-URL	60
Missa de Nadal per a la comunitat gitana	60
Concessió d'una condecoració de l'Església Anglicana a Mons. Jaume González-Agàpito	61

Subscripció anual: 30,05 €

Exemplar solt: 3 €

El preu de la subscripció comprèn només l'edició del «Butlletí de l'Arquebisbat de Barcelona» de l'any en curs